భారతనీతికథలు

మొదటి భాగము.

కృతికర్త:

భోగరాజు నారాయణమూర్తిగారు,
విజయనగర సంస్థానాస్థానకవి.

పబ్లిషర్సు.
వేంకటరామ్ అండ్ కో,
హెడ్డాఫీసు:-ఏలూరు.

1928.

రామా ముద్రాక్షరశాల, ఏలూరు.

 [వెల 0—6—0.

విషయసూచిక.

భారతనీతికథలు.

మొదటి భాగము.

1. ఉదంకుఁడు-గురుభక్తి.

పూర్వకాలమున నుదంకుఁడనునొక, ఋషికుమారుఁడు కలఁడు. అతఁడు పైలుఁడను మహర్షి నాశ్రయించి, సమస్త శాస్త్రములు నభ్యసించి మహాతపస్సంపన్నుం డయ్యెను. అత్యంత గురుభక్తి పరాయణుండగుటచే నుదంకునకు నణిమాది సమస్తగుణ సంపదలును వశములైనవి. అపరిమిత నిష్ఠాపరుఁడై యతఁడు గురుకులమున గురులకుఁ బరిచర్య లొనర్చుచుఁ గాలముగడుపుచుండ నొకనాఁడు గురుపత్ని వానిం జీరి "కుమారా! నీవుపౌష్యమహారాజు పాలికింబోయియాతని దేవికుండలంబులు ప్రతిగ్రహించి నేఁటికి, నాలవనాఁడు తెచ్చి నాకొసంగవలయు" నని యాజ్ఞాపించెను.

తోడనే యుదంకుఁడు గురుపత్ని నియోగంబునఁ బౌష్యమహాదేవి కుండలంబులఁ గొనివచ్చెదనని బయలు దేరెను. మహారణ్య మార్గములనుండి యొంటరిగనే ప్రయాణము చేయుచుండెను. గురుసేవా లోలుడైన యుదంకుఁడాఁకలి దప్పులుగాని ప్రయాణాయాసముగాని లేశమును బాటింపలేదు. అట్లునిశ్చితకార్య దీక్షతో నతఁడు పోవుచుండ, మార్గమధ్యమున నొకచో మహోక్షవాహనము నెక్కి వచ్చుచుండిన యొకదివ్య పురుషుఁడు వానికెదురయ్యెను. తోడనే యుదంకుఁడు వానింగాంచి భక్తి ప్రణామంబు లాచరింప నమ్మహాపురుషుఁడు "వత్సా ! నీవెవ్వఁడవు ? ఎందుఁబోయెద" వనియడిగెను. గురుపత్ని నియోగంబునఁ బౌష్యమహాదేవి కుండలంబులం గొనివచ్చుటకై పోవుచున్నానని యుదంకుఁడు ప్రత్యుత్తరమిచ్చెను. దానికా దివ్యపురుషుఁ డెంతయుఁ బ్రసన్నుఁడై "కుమారా ! నీగురుభక్తికి సంతసించితిని. ఈమహోక్ష గోమయమును భక్షింపుము. నీకు సర్వముశుభంబగు" నని పలుక నుదంకుఁడాతఁడు చెప్పినచొప్పునఁ గావించెను. ఆదివ్యపురుషుఁడు దేవేంద్రుఁడు. ఆతఁడొసంగిన గోమయ మమృతము. చిట్టచివర గురువు చెప్పినంత వఱకు నీ రహస్య ముదంకుఁ డెఱుఁగఁడు.

ఆదివ్యపురుషుని వీడ్కొని యుదంకుఁ డతిత్వరితగతిం జని పౌష్యమహారాజును సందర్శించి దీవించి, వానిచే సత్కరింప బడి యిట్లనియె. "మానవేంద్రా! నేను పైలమహర్షి శిష్యు

డను. నన్నుదంకుఁ డందురు. గురు కార్యార్థము వచ్చితిని. నీవి కుండలంబులు మాగురుపత్ని కొఱకు సమర్పింపుము." ఆమాటలకుఁ బౌష్యుండు సంతసించి "యుదంకా! నీవంటి సత్పాత్రమున నీయఁ గల్గుటచేఁ గృతార్థుఁడ నైతిని. మదీయ ధర్మపత్ని యకుండలంబులు దాల్చియున్నది. మద్వచనంబున నామె నడిగి వానిని గైకొ"మ్మని పలికెను. వెంటనే యుదంకుఁ డంతఃపురమునకుం జని పౌష్యమహాదేవిం గానక క్రమ్మఱి పౌష్యపాలికి వచ్చి "రాజేంద్రా! నీ దేవి నెందుం గానక యిట్లు వచ్చితి. నీవే యకుండలంబులఁ దెప్పించియి"మ్మనిన నతనికి రాజిట్లనియె. "ఓ భగావిన్నుతా! దేవి మహాపతివ్రత. పవిత్ర. అశుచులకుఁ గానరాదు. నీవు త్రిభువన పావనుఁడవు. అశుచివని నిన్నెట్లనఁగలను."

ఉదంకుఁ డామాటలు విని మార్గమధ్యమునఁ గావించిన వృషభ గోమయ భక్షణముననే తనకశుచిభావంబయ్యెనని యూహించి, శుద్ధోదకంబులతోఁ గాలుసేతులు గడిగికొని యాచమనంబు చేసికొని పౌష్యానుమతంబున మఱల నద్దేవి యున్నెడకుం జనియెను. తోడనే పౌష్యమహాదేవి యుదంకునకు నమస్కరించి కుండలములు సమర్పించుచు నిట్లనియె. "రవినిభ తేజా! తక్షకుఁడీ కుండలముల పేక్షించుచున్నవాఁడు. వాఁడభేద్యుఁడు. మాయాదక్షుఁడు. వానివలన సురక్షితముగఁ జేసికొనుచుఁ జనుము." అట్లేయని యుదంకుఁ డద్దేవిని వీడ్కొని గృహాభిముఖుండై బయలుదేరెను.

పౌష్యమహాదేవి చెప్పినట్లే మాయలమారియైన తక్షకుఁడు దిగంబరవేషముతోఁ గుండలము లపహరించుటకై యుదంకుని వెంటనే యనుసరించెను. పాప ముదంకుఁడు మాత్రము తనవెంట వచ్చువాఁడు తక్షకుఁడని యెఱుంగక, దారినడుమ నొక జలాశయము గని శుచిప్రదేశమున దనచేతి కుండలములు పెట్టి, యాచమించుచున్నంత నా సర్పస్వామి గ్రక్కున వాని నపహరించి యందుండి పరుగిడ దొడఁగెను. ఉదంకుఁడును వాని పిఱుందన పాఱి పట్టుకొనినంతనే ఫణివల్లభుఁడు దిగంబర వేషమును విడిచి నిజరూపమును వహించి భూవివరమునఁ జొచ్చి పాతాళమున కేగెను. వానితోడనే దగిలి యవ్వివరంబునుండి తానును నాగలోకమునకుఁ జని, యుదంకుఁడు పన్నగాధీశ్వరులైన యనంతవాసుకైరావత తక్షకుల స్తుతియింప, నతిప్రమాణతురంగంబు నెక్కిన మహాతేజస్వి యగు నొక దివ్యపురుషుఁడు వానికి గోచరుఁడయ్యెను.

ఆదివ్యపురుషుఁడు దేవేంద్రుని సఖుఁడైన పర్జన్యుఁడు. అతఁడెక్కిన తురంగమగ్ని. ఇంద్రుని యనుగ్రహంబున నుదంకుఁడమృతపానము చేసినవాఁడగుటచే, వాని యభిమతము సిద్ధించుటకై వారిద్దరు నట్టి రూపములతో నచ్చట సాక్షాత్కరించిరి. వాహనారూఢుండైన పర్జన్యుని దర్శించినంతనే యుదంకుఁడు మంత్రపూర్వకముగ నతి భక్తితో వానిని స్తుతించెను. ఆ దివ్యపురుషుండును బ్రసన్నుండై వరము వేఁడుమన, “నీ నాగకులంబెల్ల నాకు వశంబగున ట్లనుగ్ర

హింపు"మని యుదంకుఁడు ప్రార్థించెను. అట్లని నీవీ యశ్వ కర్ణరంధ్రంబుల మహాధ్మానంబు గావింపుమని పర్జన్యుఁడు పలుక నుదంకుఁడు నట్లె యని యాతఁడు చెప్పి నట్ల కావించెను. తోడనే కల్పాంతంబునం బుట్టు బాడబానల శిఖలవలె నయ్యశ్వకర్ణంబులనుండి మహాగ్నిజ్వాలలు వెలువడి పాతాళంబెల్ల వ్యాపింపఁ బన్నగములును బన్నగాధీశ్వరునకును గూడ హృదయములు పగిలిపోయినవి. ఇయ్యది కుండలాపహరణంబుచేఁ గలిగెను యుదంకునికోపాగ్ని కానోపునని తక్షకుఁడు భీతిల్లి, తక్షణము కుండలంబులం గొనివచ్చి యుదంకునకు సమర్పించెను.

ఇట్లు నాగకులంబున కెల్ల మహాక్షోభంబు గావించి తక్షకునిచేతి కుండలంబులు గొని యుదంకుఁడు, "నాలవ నాఁటికి గుండలంబులం గొని రావలయునని గురుపత్ని నన్ను నియోగించె. ఆమె వీనిని ధరింపవలసిన దినంబిదియే. ఈదిన మతిక్రమింపకుండ నేనెట్లుపోఁగలను ? ఈ పాతాళమునుండి యెట్లు వెలువడఁగలను. నేఁడు పోఁజాలని యెడల నీప్రయత్న మంతయు నిష్ఫలంబేకదా" యని యాత్మగతంబునఁ జింతింప సాగెను. పర్జన్యుఁడు వాని యభిప్రాయ మెఱింగి, "ఈహయంబునెక్కి యేగుము ఇది మనసుకంటెను గాలికంటెను మిక్కిలి వడిగల"దని తన తురంగము నొసంగెను. అద్దివ్యపురుష వచనంబున నుదంకుఁడు దాని నధివసించి తత్క్షణంబె గురుగృహంబుచేరుకొనియె. గురుపత్నియు శుచిస్నాతయై

నూతనపరిధానముల ధరించి, కుండలంబులఁ దోడుగ నవసరంబగుటచే నుదంకుని రాకగోరుచు నుదంకునింగని మిక్కిలి సంతసించి, యాతఁడర్పించిన రత్నకుండలంబులం గైకొని యలంకరించుకొనియె.

ఇట్లు గురుకార్యంబు నిర్వహించిన శిష్యుం జూచి గురుండు మహానందభరితుండై యిట్లనియె. "కుమారా! నీవలనఁ బరమప్రీతహృదయుండనైతిని. నీవు గుర్వర్థంబునందు ఋణవిముక్తుండవైతివి. ఇంక నిజేచ్ఛనుండుము.

క. కరమిష్టము సేసితి వా
కరిసూదన! దీన నీకునగు సత్ఫలముల్
గురుకార్య నిరతులగు స
త్పురుషుల కగుటరుదె యధికపుణ్య ఫలంబుల్..

2. అగ్నిభట్టారకుఁడు - సత్యవ్రతము.

భృగుఁడను నొక బ్రాహ్మణోత్తముఁడు గలఁడు. అతఁడు సదాచారుఁడు. అనంత తపోమహిమాన్వితుఁడు. ఒకనాఁడాతఁడు స్నానమున కేగుచు నగ్నిహోత్రమును గూర్చి చేయవలసిన విధానములను దన భార్యయైన పులోమకెఱింగించి తాను వెడలిపోయెను. గర్భిణియై యున్న పులోమ భర్త

చెప్పిన చొప్పున నగ్నిహోత్రగృహంబు ప్రవేశించి యగ్నుల యందు మిక్కిలి శ్రద్ధవహించి యుండెను.

ఆసమయంబునఁ బులోముఁడను నొకవింత రక్కసుఁడు భృగుని యిలుసొచ్చి, యగ్నిహోత్ర గృహంబుఁ బ్రవేశించి యచ్చటనున్న మహాసాధ్వియగు పులోమంజూచి యెంతయు నున్మత్త చిత్తుండయ్యెను. "ఓయీ జాతవేదా! ఈనివ్వనుం దరి యెవ్వరి భార్య? ఈమె పేరేమి? నీవెఱిఁగినది నాకెఱిఁగింపు" మని తోడనే యారక్కసుఁ డగ్నిహోత్రు నడిగెను. పాప మగ్నిభట్టారకున కప్పుడు విషమావస్థ తటస్థించినది. తానెఱింగిన యర్థం బితరులడిగినప్పుడు కలుహూపు చెప్పకుండుటయు, సత్యమును జెప్పకుండుటయు మహాపాతకములని యాతఁ డెఱుఁగును. ఉన్న దున్నట్లు పలికిన యెడఁ బులోముని వలనఁ బులోమ కెట్టి హాని సంభవించునో, ఆపైని భృగుం డాగ్రహించి తన కేమి శాప మొసంగునో, అందుచే భృగు శాపమునకా? యసత్య దోషమునకా? దేనికిప్పుడు సిద్ధపడవలయునని జాతవేదుఁడు పెక్కువిధంబుల హృదయవేదన మొందసాగెను. ఇట్లు తర్కించి, శాపమువలని భయం బెప్పటికైన నెట్టులైనఁ దీర్చుకొనవచ్చునుగాని, యసత్యమువలన పాపం బెట్టివారికిని నెన్నటికిఁ దొలంగదని నిశ్చయించుకొని, "ఈమె భృగుపత్ని పులోమ" యని యద్దానవున కెఱింగించెను.

తోడనే పులోముఁడు పరిమోదహృదయుండై 'ఆహా! ఈపులోమ తొల్లి నేను వరించిన సుందరి. ఇప్పుడు భృగుని

భార్యయైయున్న"దని పలుకుచు, రక్కసుండు నప్పుఁడక్షణము వరాహరూపమును ధరించి యమ్మహాపతివ్రత నెత్తుకొని యతిత్వరితగతిఁ బరుగిడఁజొచ్చెను. అప్పుడు పులోమ గర్భంబునందున్న యర్భకుఁడా పరుగువలని యలజడి భరింపలేక మహాగ్రహంబుతోఁ గుక్షిచ్యుతుండయ్యెను. అందువలన వానికి 'చ్యవనుం' డను పేరు కలిగినది. ప్రళయకాల మహాగ్నివలె భయంకరుండై వెడలిన చ్యవనుని దృష్టియందుఁ బడినంతనె వరాహరూపంబున నున్న దానవుండు భస్మసాత్కృతుండయ్యె. పులోమయు భృగుకుల వర్ధనుండైన కొడుకు నెత్తికొని నిజాశ్రమంబునకు వచ్చెను.

అంతఁ గృతస్నాతుండై భృగుమహర్షి వచ్చి, బాలార్కనింబోని బాలకు నెత్తికొని ముద్దాడుచున్న నిజపత్నింజూచి యత్యంత విస్మితుండై, యామెవలన వృత్తాంతం బంతయు నెఱింగి, మిక్కిలి మీఱినరోషంబున నగ్నిభట్టారకుంజూచి, ఓరీ! నీవతి క్రూరుండవు. సర్వభక్షకుఁడవు గమ్మని" తీవ్రమైన శాపమిచ్చెను. పాపము శాపగ్రస్తుఁడై జాతవేదుండేమిచేయుటకుం దోఁపక, భృగునితో నిట్లనియె. "తాపసోత్తమా! యసత్యదోషంబునకు వెఱచి కలరూపెఱింగించితి. అఖిలజగత్కర్మసాక్షినై నేనసత్యమునుబలుకవచ్చునా? ఇదినిమిత్తంబుగానీవు నాకుశాపంబిచ్చితివి. నేనలిగిననీకుఁబ్రతిశాపంబీకోపనివాఁడను గాను. కాని యెట్లుచేసినను బ్రాహ్మణులు పూజ్యులనియు వారలకెగ్గుచేసిననిహపరంబులుచెడుననియు నెంచి యుపేక్షించితిని.

లోకహితుండనైన నాకు శాపంబిచ్చి లోకంబులకెల్ల నపకారంబొనర్చితివి. సర్వభక్షకుండనై నేనశుచినైనచో విధ్యుక్తంబులైన సకల బ్రాహ్మణ కర్మంబులును జెడు. లోకయాత్రయే జరుగదు.

అని పలుకుచు నగ్నిభట్టారకుఁడు నిఖిలలోక వ్యాప్తంబైన తన మూర్తి నుపసంహరించెను. తోడనే లోకంబుల నెచ్చటెచ్చటనున్న యగ్నులును నొక్కమాఱుగఁ జల్లారినవి. దేవతార్చనలయందు దీపధూపాదులు నిలిచిపోయినవి. పితృకార్యములు శాంతించినవి. అగ్నితో సంబంధించిన జనుల నిత్యకృత్యము లన్నియు మానినవి. ఇట్లు లోకములకెల్ల మహాసంక్షోభము గలిగినంతనే జనులెల్లరు మహామునులకడ కరిగిరి. మహామునులు దేవతల సందర్శించిరి. దేవతలు మునులతోఁగూడ బ్రహ్మపాలికిఁజనిరి. బ్రహ్మయు భృగుశాపంబున నగ్నిభట్టారకుని యుపసంహారంబు నెఱింగి యగ్నిదేవుని రావించి యిట్లనియె. "లోకపాలకా! సకలప్రాణులకును నీవే భర్తవు. లోకప్రవృత్తికి నీవే హేతుభూతుఁడవు. భువనభారమును నీ వుపేక్షించుట పాడిగాదు. నీవు సర్వభక్షకుఁడ వయ్యును శుచులయందెల్ల నత్యంతశుచివై పాత్రులయందెల్ల బరమ పాత్రుండవై పూజ్యులయందెల్ల నగ్రపూజ్యుండవై సత్యంబు దప్పక భువనంబుల నడుపుము."

విశ్వగురుఁడైన విధాత ప్రార్థనంబున వైశ్వానరుండు తోడనే లోకంబుల ననుగ్రహించె.

క. తనయెఱిఁగిన యర్థం బొరు
డనఘా! యిదియెల్ల జెప్పుమని యడిగినఁ జె
ప్పనివాఁడును సత్యముఁ జె
ప్పనివాఁడును ఘోరనరక పంకమునఁబడున్.

---

3. కద్రువ - మచ్చరము.

వినతయుఁ గద్రువయుఁ గశ్యప ప్రజాపతి భార్యలు. భార్యలభక్తి సేవా విశేషంబులకు మిక్కిలి సంతసించి, మీ యభీష్టంబు లెఱింగింపుఁడని కశ్యపుఁడొకనాఁడు వారినడిగెను. దీర్ఘదేహులును బలవంతులు నగు వేవురుకొడుకులను గద్రువ కోరినది. ఆ వేవురికంటెను బలాధికులు మహావీరులు నగు నిద్దఱు కొడుకులను వినత కోరినది. అట్లే యగుఁ గాక యని కశ్యపుఁడు వారికా వరముల ననుగ్రహించి, గర్భంబు లిమ్ముగా రక్షించుకొనుఁడని చెప్పి తాను దపము చేసికొనుటకు గంధమాదనమునకుఁ బోయెను. కద్రూ వినతలును గొంతకాలంబునకు గర్భంబులుదాల్చిరి. మఱి కొంతకాలంబునకా గర్భంబు లండంబులైనవి. ఆ యండములను వారు ఘృతకుండంబులం బెట్టి రక్షించుకొనుచుండఁ గ్రమముగఁ గద్రూగర్భాండము లవిసి, యందు శేషవాసుక్యైరావత తక్షక కర్కోటకాదులగు వేవురు కొడుకులు గలిగిరి.

వినత గర్భాండములు రెండింటిలో నొక్కటియు నవియకుండెను. పుత్రసహస్రపరిశోభితయైన కద్రువంజూచి పాపము వినత యతిలజ్జావశయగుచుండెను. ఆ కారణమున నొకనాఁడు తన గర్భాండములు రెంటిలో నొక యండమును బలవంతముగ పగిలించెను. అందలి యర్భకున కింకను సంపూర్ణ శరీర మేర్పడకయుండెను. ఊరువులు లేనివాఁడగుటచే ననూరుఁడనియు నెఱ్ఱనివాఁడగుటచే నరుణుఁడనియు వాని సార్థకనామములు. వికలాంగుఁడైన యనూరుఁడు దుఃఖంబునొంది వెలుపలికింతలోనే తల్లిపై నాగ్రహించి, నన్ను సంపూర్ణ శరీరుం గానీక యండంబు పగులించిన యపరాధవు. నీవు నీసవతికిదాసివై యేనూఱేండ్లుండుము" మని శపించెను. తాను జేసిన యకార్యంబునకును కుమారుని శాపంబునకును వినత మిక్కిలి దుఃఖింపసాగినది. అప్పుడనూరుఁడామెను గనుఁగొని "అమ్మా! విచారింపకుము. ఈ రెండవ యండము తనకుఁ దాన యవియు నంతవఱకు నుండనిమ్ము. అందుఁ బుట్టెడు నాసోదరుఁడు మహాబలపరాక్రమ సంపన్నుఁడు. వాఁడు నీదాసీత్వముఁ బాపఁగలఁడని ధైర్యము చెప్పి యతఁడు సూర్యుని రథసారథిగా నేగెను. అనూరుఁడు చెప్పిన చొప్పుననే వినత తన రెండవ యండమును భద్రముగఁ గాపాడుకొనుచుండెను.

ఇట్లు దినములు గడపుచు నొకనాఁడు వినత కద్రువతో వినోదార్థము సముద్రతీరమున విహరింపఁబోయెను.

అప్పు డత్యంతధవళమైన యొక యశ్వరాజము వారి దృష్టుల నాకర్షించినది. అది సామాన్యతురంగముగాదు. దేవదానవులు సముద్రమును మథించినప్పు డమృతముతోఁ గూడ నుద్భవించిన దేవతాహయము. దాని ధావళ్యమునకుఁ గద్రూవినత లత్యాశ్చర్యమును బొందిరి. అప్పుడు కద్రువ వినతం జూచి "చూడవె! చంద్రునియందు మచ్చవోలె నంత ధవళంబైన యీయశ్వమునకు వాలమునందు నల్లయై యున్న" దనిపలికెను. అందుకు వినత నవ్వుచు "అక్కా! నీవే కన్నులం జూచితివే? శుద్ధధవళ మూర్తియైన యీ యశ్వ రాజునకు నల్ల యెక్కడిది. లేదులే"దని ప్రత్యుత్తరమిచ్చెను. మచ్చరమున నామెమాట లిచ్చగింపక కద్రువ, "వినతా! దాని ధవళదేహంబున నల్లయున్న నీవునాకు దాసివగుము. లేనియెడల నేను నీకు దాసినయ్యెద" నని యామెతోఁ బన్నిదము పట్టెను. ఆయుచ్చైశ్శ్రవము లేశమును నల్లలేని దగుటచే పాపము వినత యానందమున కంగీకరించి "రమ్ము రమ్ముచూతా"మని కద్రువను బిలచెను. "ఇప్పుడు ప్రొద్దు లేదు. రేపకడఁ జూత"మని పలుకుచుఁ గద్రువ యింటికి మరలెను. వినతయు నిజ నివాసమున కేగెను.

నాఁటిరాత్రి కద్రువ తన కొడుకులనెల్ల రావించి. తన సవతికిని దనకును జరిగిన పన్నిదంపు వృత్తాంతంబంతయునెఱింగించి యిట్లనియె. "కుమారులారా! అత్యంత ధవళమూర్తియైన యాతురంగంబునందు నల్ల లేకున్న యెడల వినతికు నేను

దాసిని గావించినవచ్చును. కావున రేపకడ మేమేగిచూచుసరికి మీలో నెవ్వరైన నయ్యుచ్చైశ్శ్రవ వాలంబును జుట్టుకొని యుండుఁడు. అందువలననే నేపన్నిదము గెలిచి వినతను దాసిగాఁగొందు." ఆమాటలకు నాగముఖ్యులలో నొక్కఁడైనను సమ్మతింపలేదు. స్త్రీలు మూర్ఖులగుటచే వారు చెప్పిన చొప్పున వర్తింపఁగూడదనియు, అధర్మకార్యము తల్లి చెప్పినను జేయరాదనియు, కద్రూవినతలిద్దఱు మాకొక్క రూపయనియుఁ బలువురు పలువిధంబులఁ బలుకుచు నేకగ్రీవంబుగ నామెయాజ్ఞ తిరస్కరించిరి. అంతఁ గద్రువ కోపోద్దీపిత ముఖియై జనమేజయుఁడు సేయబోవు సర్పయాగంబున నే పాములన్నియుఁ బంచత్వంబునొందుఁగాకయని శపించె.

తీవ్రమగునట్టి శాపంబునకు నెఱచి కర్కోటకుండను నొక నాగముఖ్యుఁడు తల్లి పంచిన రూపంబున నాతురంగ వాలమును నీలముగాఁబట్టి వ్రేలాడఁ గడంగెను. ఆకారణంబున మఱునాఁడుదయంబున నేగి చూచుసరికిఁ గద్రువకు విజయంబును వినత కపజయంబును గలిగెను. నాటినుండియు వినత కద్రువకు దాసియై యోపిన పనులు సేయుచుండె.

క. ధర్మజ్ఞులైన పురుషులు
ధర్మమునకు బాధసేయు ధర్మము నెందున్
ధర్మముగా మదిఁ దలఁపరు
ధర్మము సర్వంబునకు హితంబుగ వలయున్.

4. గరుత్మంతుఁడు - మాతృభక్తి.

కద్రువకు వినత దాస్యము సేయుచుండఁ గ్రమముగా నేనూఱేఁడులు గడచినవి. అనూరుఁడు చెప్పిన చొప్పున నామెకు దాస్యవిముక్తియు సమీపించినది. అందుకనుగుణముగ రెండవ యండం బవిసిన సందునఁ గరుత్మంతుఁడు పుట్టి, పుట్టినతోడనే తల్లికి మనఃప్రీతి యొనర్చుటకై మహాజవంబున గగనంబున కెగసెను. ఆ వేగాతిశయముచే మహాపర్వతము లన్నియుఁ జలించినవి. భూమ్యాకాశముల రేఁగిన ధూళిచే సూర్యమండలము మాటువడినవి. సముద్రములు ఘూర్ణిల్లినవి. అట్లు మింటఁ గొంతవఱకుఁ గ్రీడించి గరుత్మంతుఁడు తల్లికడ వ్రాలి యామె పాదములకు నమస్కరించెను. అది చూచి సహింపలేక కద్రువ వానిం బిలిచి నాకొడుకుల నెత్తికొని యాడించుచుండుమని నియోగించెను. అట్లేయని గరుడుఁడు పాముల నెల్లఁ దన వీపెక్కించుకొని సూర్యమండలమువఱకు నెగసెను. అప్పుడు రవికిరణంబుల వేఁడిమికిఁ దాళలేక పాములన్నియుఁ మూర్ఛిల్లి నేల వ్రాలినవి. కద్రువ వినతాసుతునిపై నాగ్రహించి, భక్తితో దేవేంద్రు నారాధించి మహావృష్టి గురియించి గొడుకుల బ్రతికించుకొని, పూర్వము కంటెను గఠినమైన పనులచే వానిని బాధించుచుండెను.

ఆకారణమున నొకనాఁడు వైనతేయుఁడు తల్లికి నమస్కరించి, "అమ్మా! పక్షతుండహతులచే మహాపర్వతంబులనైన నుగ్గుగాఁ జేయు బలప్రసిద్ధిగల నాకీపాముల మోయుచుండ నేల? నకీదాస్యమేల కలిగిన"దని యడిగెను. తోడనే తనకుఁ గద్రువతోడి పన్నిదంబును ననూరుశాపంబును వినత వానికెఱింగించి, "ఖగేంద్రా! నీకారణంబున దాస్యవిముక్తి కలుగునను నాశతో నిట్లు శోకమును మ్రింగుకొని కాలమును గడుపుచున్నాను. కొడుకులు సమర్థులైనఁ దల్లిదండ్రుల యిడుములు వాయుట యెందునుం గలదు. నీయట్టి మహావీరుఁడైన పుత్రుని బడసియు సవతికి దాసినై యుండుటనే" యని దీనముగాఁ బలికెను. ఆమాటలకు గరుడుఁడు మిక్కిలి దుఃఖితుండై కాద్రవేయుల పాలికేగి "మాదాస్యము తొలఁగు నుపాయము సేయుఁడు. మీకిష్టంబైనది దేవతలనైన జయించి తెచ్చియిచ్చెద" నని పలికెను. ఉరగులును మహానంద భరితులై "విహగేంద్రా! నీకును నీతల్లికిని దాస్యవిరాసంబు వలయు నేని యమరుల జయించి, యమృత భాండమును మాకుఁ దెచ్చియిమ్మని యడిగిరి.

వైనతేయుండు వల్లెయని తక్షణము తల్లికడకు వచ్చి యా వృత్తాంతము చెప్పి, యమృతహరణార్థం బరిగెదనని మ్రొక్కిన యామె సంతసిల్లి కొడుకును గౌఁగిలించుకొని, "నాయనా! సూర్యచంద్రులును మారుతాగ్నులును నిన్నెల్లప్పుడు రక్షించుచు నీయభీష్టములు సేయుచుందురు. నీకున్నతియు జయంబును

జేకురుఁగాక" యని దీవించెను. తల్లిదీవనలెల్ల గైకొని విహంగ వల్లభుఁడు గమనోన్ముఖుండై "యమ్మా! యమృతముఁదెచ్చు నప్పుడు లావు గలుగవలయు. నాకాహారం బుపదేశింపు"మని యడిగిన వినత యిట్లనియె. "తండ్రీ! సముద్రమధ్యమున వేలకొలఁది నిషాదులు నివసించుచుఁ బ్రజలకు హాని చేయుచున్నారు. నీవువారిని భక్షింపు" మని చెప్పెను. తోడనే ఖగస్వామి తల్లిని వీడ్కొని యతిత్వరితగతి నేగి సముద్రోదరంబున నున్న నిషాదుల ననేక శతసహస్రసంఖ్యల వారిని నొక్కుమ్మడి కంఠంబు తెఱచి దిగమ్రింగెను.

కాని గరుత్మంతుని కింకను నాఁకలితీరలేదు. అందుచే నతఁడు దివ్యాన గగనమార్గంబున నెగసి, గంధమాదనముపైఁ దపముచేసి కొనుచుండిన తనతండ్రిని దర్శించి నమస్కరించి, మాతృదాస్య వృత్తాంతము; తానమృతము దెచ్చుట కుద్యమించుట, నిషాద ఖాదనము నెఱింగించి, తన కింకను నాఁకలి తీరలేదని చెప్పెను. కశ్యపుఁడు వాని ప్రజ్ఞావిశేషముల కాశ్చర్యపడి, "కుమారా! మూఁడు యోజనముల పొడవును, పది యోజనముల విస్తీర్ణమును గలయొక కూర్మంబును, ఆరు యోజనముల పొడవును బండ్రెండు యోజనముల విస్తీర్ణముఁగల గజమును నిరంతరము నరణ్యములోఁ బోరాడుచున్నవి. వానిని భక్షించి నీయాఁకలి దీర్చుకొ"మ్మని చెప్పెను. తోడనే ఖగనాథుం డంబరవీథి నెగసిపోవుచు గజ కూర్మము

లున్న తావెఱింగి, యా రెండింటి ప్రతిహస్తముగ తన రెండు కాళ్ళతో నడచి పట్టి మరలఁ బైకెగసెను. అంతటి మహా శరీరములుగల యాగజ కచ్ఛపముల నెచ్చట భక్షింపనగునని యోజించుచు నవ్విహంగ పుంగవుఁడు గగనమునుండి వచ్చుచుండ నొకచో రోహిణంబను నొకమహావృక్షము వాని కంటఁబడియెను. ఆవృక్షశాఖలలో నొకశాఖకు నూఱుయోజనముల విస్తీర్ణముకలదు. వాలఖిల్య మహామునులా మహాశాఖనంటి తలక్రిందుగా వ్రేలాడుచుఁ దపము చేసికొను చుండిరి. గరుడుఁ డా మహాశాఖపై వ్రాలి యచ్చట భక్షింపవలెనని యనుకొనెను. కాని యాతఁడు వ్రాలినంతనే యాకొమ్మ పెళపెళవిఱిగి నేలబడుటకుఁ దపోభంగము గలుగకుండ, ఖగేంద్రుఁ డమ్మహాశాఖను నోటితోఁ గఱచిపట్టి కాళ్ళ నిఱికించుకొనిన గజకూర్మములతోఁగూడ వినువీధింబోయి మరలఁ దండ్రిని దర్శించి మ్రొక్కెను. కశ్యపుఁడు వానియద్భుత శక్తికి మఱింత విస్మయపడి, వాలఖిల్యులంగాంచి "ఓమహర్షులారా! ఈగరుడుఁడు మీకు బాధయగునని నోటనున్న తరుశాఖ విడువ నేరకున్నవాఁడు. వీనిగరుణించి మీరొండు కడకుఁ జనుం"డని ప్రార్థించెను. వాని ప్రార్థనమున వాలఖిల్యులు దానినివిడిచి చనిరి.

అప్పుడు కశ్యపుఁడు "కుమారా! ఇచ్చటికి లక్షయోజనముల దూరమున నిష్పురుషమగు పర్వతముగలదు. ఈతరు

శాఖనచ్చటఁ బడవైచి హిమవంతంబు మీఁదికిఁ బోయి గజ కచ్ఛపంబుల భక్షింపు”మని చెప్పెను. వైనతేయుండును నట్లే కావించెను. గజకూర్మభక్షణమున నాఁకలితీరి నూతన బలోత్సాహములు గలిగి, తక్షణము దేవలోకముపై వ్రాలి, దేవేంద్రాదులతో యుద్ధమును బ్రారంభించెను. ఇంద్రాది దిక్పాలకులును ముక్కోటి దేవతలును వైనతేయునిచే బరాజితులై తొలంగిరి. గరుత్మంతుఁ డమృతరక్షకులనెల్లఁ బారఁదోలి యమృతభాండమును బరిగ్రహించి నంతనే యింద్రుఁడు వానితోఁ జెలిమిచేసికొని, “ఇట్లొనరించుట నీకు న్యాయమా” యని బ్రతిమాలుకొనఁజొచ్చెను. “మాతృదాస్య విముక్తికై నేనీయమృతమును గాద్రవేయులకీయకతప్పదు. చేతనైనయెడ నీవువారికిఁ జిక్కకుండఁ జేసికొను” మని యుపాయము చెప్పి వినతాసుతుఁడు క్షణమాత్రములోఁ గద్రూకుమారుల కడ వ్రాలి, యమృతమును సమర్పించి తనకును దనతల్లికిని దాస్య విముక్తియైనదని వారిచే ననిపించుకొనెను. అమృతభాండమును జూచినంతనే నాగముఖ్యులెల్లరు మహానందభరితులై దానిం ద్రావుట కత్యాతురులై గుమిగూడఁజొచ్చిరి. మీరలెల్లరు సుస్నాతులై శుచులై దీనినుపయోగింప వలయునని గరుత్మంతుఁడు చెప్పి తల్లితోఁగూడ నచ్చటినుండి తొలంగిపోయెను. కాద్రవేయులెల్లరు స్నానములకేగి వచ్చులోపున నదృశ్య రూపముననున్న యింద్రుఁ డమృతభాండము నచ్చటినుండి సురక్షితముగాఁ గొనిపోయెను.

క. ఈ సౌపర్ణాఖ్యానము
భాసురముగ వినిన పుణ్యపరులకు నధిక
శ్రీసంపదలగు దురిత ని
రాసంబగుఁ బాయు నురగరక్షోభయముల్.

5. జరత్కారుఁడు - పితృదేవతాప్రీతి.

ఇహాముష్మింహన్నంత కాలము సర్వవిధంబుల సంరక్షించి పోషించిఁ గతించిన పితరులకుఁ బరలోక క్రియలచే నుత్తమ గతులు చేకూర్చువాఁడే నిజమైన పుత్త్రుఁడనంబడును.

పూర్వము జరత్కారుఁడను నొక బ్రాహ్మణ కుమారుఁడు వివాహము చేసికొనక, నిత్యబ్రహ్మచర్యమునందే దీక్ష వహించి, కాలము గడుపుచుండెను. వానికి సంసారమునందలి మోహము లేశమును లేదు. తపస్సు వేదాధ్యయనము ఋషులతోడి చెలిమి జరత్కారునకు నిత్యకృత్యములు. అతఁడొక నాఁడు వనములో నొకపల్లపునీటినేలయందుఁ మూషకవిలూనంబై మూలము మాత్రమె మిగిలియున్న యొక తృణస్తంభము నవలంబించి తలక్రిందుగ వ్రేలాడుచున్న ఋషులంగొందఱఁ జూచెను. ఆ ఋషులు సూర్యకిరణంబులె యాహారంబుగా జీవించుచుండిరి. వారిని సమీపించి జరత్కారుండిట్లు ప్రసంగింప నారంభించెను. "మహామునులారా! మీరు తల

క్రిందుగ వ్రేలాడుచున్నారు. ఇదియత్యుగ్రము. ఇదియు నొక తపంబేనా? దీని విధానము నాకెఱిఁగించిన యెడల నేనుఁ గూడ నిట్టితపంబాచరించెద."

ఇట్లడిగినధోముఖులైన యాబ్రాహ్మణులు జరత్కారున కిట్లనిరి. "అయ్యా! ఇదెక్కడితపము! సంతానచ్ఛేదంబున బహుదుఃఖితులమై వేఱాధారములేక యిట్లు వ్రేలాడుచున్నాము. ఇట్లేయుండి యేక్షణంబున నధమలోకంబున బడెదమో తెలియదు. మందభాగ్యులమైన మావంశమున నొక పాపకర్ముఁడు పుట్టి, వివాహంబు చేసికొనక సంతానంబు బడయక పితృపితామహులమైన మాకిట్టి దుస్థితి ఘటించినాడు. మేమవలంబించిన ఉవీరణస్తంభంబు వ్రేళ్లెల్లంగాలుండు మూషికరూపంబున వచ్చి క్రమక్రమముగఁ గొఱికి వేయుచున్నాఁడు. ఇంకొక్క వేరుమాత్రమె మిగిలియున్నది. ఆపాపాత్ముండు పుత్రకుండైనచో నదియుండెగిపోవును. మేమధఃపాతులమగుదుము. మాయదృష్టవశంబున వాఁడు వివాహితుండై పుత్రోవంతుండగునెడ నూర్ధ్వగతుల మగుదుము."

జరత్కారుఁడు వారిదుస్థితికెంతయుఁ జింతించి "ఆర్యలారా! పితృపితామహులగు మీకిట్టి యవస్థ కలిగించిన యాపాపాత్ముఁడెవ్వఁ"డని యడిగెను. అందుకా ఋషులమందానందభరితులై "నాయనా! సావధానముతో మాపలుకు లాలకించిన నీకంటె మాకాప్తు లెవరున్నారు! ఆ పాపాత్ముఁ

పేరు జరత్కారుఁడు. వానిని నీవెఱుంగుదువేని మాపడిమెడు నీదురవస్థయంతయుఁ జెప్పి మాకు త్తమగతులు గలిగింపుమని బోధింపుము" అని చెప్పిరి. ఆమాటలకు జరత్కారుఁడు మిక్కిలి దుఃఖించి వినయముతో నమస్కరించి "పితామహులారా! నేనే యామహాపాపాత్ముఁడైన జరత్కారుఁడను. మీరు నాపితృదేవతలు. నాకారణమున మీకిట్టి దుస్థితి కలుగుట కెంతయు లజ్జపడుచున్నాను. ఇంతవఱకు సంసారమునందును దారపరిగ్రహణంబునందును నాకు బుద్ధిలేకపోయెను. మిమ్మిట్లు చూచి మీకు హితమ్మగునట్లుగ నింక భార్యార్థము ప్రవర్తింపఁగలవాఁడను. జరిగిన దానికి క్షమింపుఁ" డనిన విని యమ్మహామునులు సంతసిల్లి "కుమారా! తగిన పుత్రులం బడసినవారికంటె లోకంబున ధన్యులులేరు. నీవుపోయి భార్యనెంచుకొని సంతానంబు వడయుము. మమ్ముద్ధరింపు"మని బ్రతిమాలిరి. సనామయైన కన్యకను మాత్రమే పరిగ్రహించెదనని చెప్పి జరత్కారుఁడు వారిని వీడ్కొని కన్యాన్వేషణము ప్రారంభించెను.

అధఃపాతులగుటకు సిద్ధముగనున్న తన పితృపితామహులకు నూర్ధ్వాభిగమనంబుఁ గలిగించు సంపూర్ణ సంకల్పముతో సనామయగు కన్యకొఱకు జరత్కారుఁడు భూమండలమెల్ల వెదకెను. కాని యట్టికన్యక వానికెందును లభింపదయ్యె. ఇంతలో సర్పస్వామియైన వాసుకి యీ వృత్తాంతమును దన చారుల వలన విని తన సహోదరియైన

జరత్కారుం డాడ్కాని తక్షణము జరత్కారు మహామునిని దర్శించి " మహాత్మా! నా వంశము ధన్యమైనది. ఇంక నీ వంశమును ధన్యము కాఁగలదు. ఇది మదీయసోదరి. నీకోరిన సనామయగు కన్య. దీనిం బరిగ్రహింపుమని వేఁడెను. జరత్కారుఁడా కన్యంబరిగ్రహించి వివాహంబై యస్త్రీకుండను పుత్త్రింబడసి తన పితృవర్గమును తరింపఁజేసెను.

చ. తగిన సుపుత్రులంబడసి ధర్మవు దప్పక తమ్మునుత్తముల్
వొగడఁగనమ్మహాత్ములువొందుగతుల్ గను ఘోరసత్తపో
దగిలి తపంబుసేసియును దక్షిణలిమ్మగనిచ్చి యజ్ఞముల్
నెగడఁగఁ జేసియుఁ బడయనేరరపుత్రకులైన దుర్మతుల్.

---

6. శృంగి-క్రోధము.

హస్తిపురాధీశ్వరుఁడైన పరీక్షితునకు మృగయూశక్తి మెండు. ఆవ్యసనము చేఁ దఱచుగ నతఁడు వేటయందే తిరుగుచు నొకనాటి వేటలోఁ దన కదృశ్యమైన మృగము కొఱకు సంచరించుచు నయ్యారణ్యమధ్యమున శమీకుఁడను నొక మహర్షిని సందర్శించెను. దర్శించి, "మునీంద్రా! నా చేత నేటువడిన మృగంబమ్మతోడ నిల్లువచ్చె. అయ్యది యేవైపునకుం బాఱెనో మీరెఱుంగుదురేనిఁ దెల్పుఁ" డని యడిగెను. అమ్ముని మౌనవ్రతుండు గావున వాని కేమియుఁ బ్రత్యుత్తర మీయలేదు.

ఆ కారణమునఁ బరీక్షితుండలిగి సమీపముననే చచ్చిపడి యున్న యొకపామును వింటికొనఁజొనెత్తి వాని మెడపైఁ బడవైచి తన పురంబునకుఁ బోయెను.

ఆశమీకునకు శృంగియను కుమారుఁడు గలఁడు. అతఁడు గొప్ప తపస్సంపన్నుఁడు, మహాకోపి. తనతండ్రి మెడ యందలి మృతసర్పమును జూచినంతనే శృంగి మహాగ్రహా పరవశుఁడై కృశుఁడను మునివలన, నది పరీక్షితుఁడు చేసిన యకార్యమని తెలిసికొనఁ గలిగెను. తెలిసినంతనే యతఁడు శాపజలంబులెత్తి "మహావృద్ధుఁడగు మాతండ్రి నవమానించిన పరీక్షితుఁడు నేఁడు మొదలుగా సప్తదినంబులలోఁ దక్షకదష్టుండై మరణించుఁ గాక' యని కడుఁ దీవ్రముగ శపించెను. కొంతసేపునకు శమీకుఁడు తపము చాలించి కన్నులువిచ్చిచూచి, యాశాపవృత్తాంతమున కెంతయుఁ జింతింపసాగెను. "కుమారా! క్రోధముగలవాని తపంబును, ప్రమత్తుఁడగువాని సంపదయు, ధర్మబాహ్యుఁడగు వాని రాజ్యమును, భిన్న కుంభములోని జలమువలె వ్యర్థములు. యోగ్యులకుండవలసిన శాంతములేక నీవు మహాకోపివై భరతకుల పవిత్రుండైన పరీక్షితునిఁ బరీక్షింపక శాపంబిచ్చి లోకమునకు మహాపకార మొనర్చితివి. రాజ రక్షితులముయేకదా మునులు నిర్విఘ్నముగఁ దపము చేసికొనఁ గలుగుచున్నారు. అట్టి రాజులకుఁ గీడు సేయుటకంటెను

మహాపాపమేమున్నది? పరీక్షితుఁడు మృగయావ్యసనమున నపరిమిత క్షుత్పిపాసా పీడితుఁడై యెఱుఁగక నాకవజ్ఞఁ జేసెను. అమ్మహాత్మునకు నీవిచ్చిన శాపము ద్రిప్పఁ గలుగుదువేని మేలు." అని శమీకుఁడు పలుక, శృంగి మిక్కిలి పశ్చాత్తాపపడుచుఁ దనశాపమును దాను ద్రిప్పుకొనఁ జాలనని చెప్పెను.

తోడనే శమీకుఁడు గౌరవముఖుండను వానిని బిలిచి యీవృత్తాంతమంతయుఁ బరీక్షితునకుఁ జెప్పి ప్రాణరక్షణోపాయమునను౦డుమని బోధించిరమ్మనిపంపెను. గౌరవముఖుండేఁ జరిగినదంతయుఁ బరీక్షితునకుఁ దెలుపఁ బాపభీతుఁడు తనయకార్యమున కెంతేయు నొచ్చుకొని, శృంగిశాపమునకు విపరీతభయ సంతాపము లొందసాగెను. మంత్రివర్గముతో విచారించి యప్పటినుండియుఁ బరీక్షితుఁడు ప్రాణరక్షణమున నప్రమత్తుఁడై యేకస్తంభ సౌధమున నివసించుచుండెను. తక్షకుని విషము నుపసంహరించుటకు మహామంత్ర తంత్రములెఱింగిన విషవైద్యులు నిరంతరము వానిని గాచికొని యుండిరి.

ఇంతలో నేడవదినము వచ్చినది. శృంగిశాపశక్తిచేఁ దక్షకుఁడుపురికొల్పబడిపరీక్షితునిఁగడతేర్చుటకువృద్ధబ్రాహ్మణ వేషముతో బయలుదేరెను. ఆనాఁడే కశ్యపుఁడను నొకగొప్ప విషవైద్యుఁడు తక్షకుని బారినుండి రాజును రక్షించితీరెదనను పట్టుదలతో హస్తిపురమునకేగుచు మార్గమధ్యమున నమ్మాయవృద్ధబ్రాహ్మణునిఁ గలిసికొనెను. వానింజూచినంతనే తక్ష

కుఁడు నీవెవ్వఁడ వెందుబోయెదవని యడుగఁ గశ్యపుఁడు వాని కిట్లనియె.

"అయ్యా! తక్షకుఁడను పన్నగుఁడు నేఁడు పరీక్షిత్తు నింగఱచి చంపునట. నా మంత్రతంత్ర ప్రభావంబున నమ్మహీనాథుని రక్షించుటకుఁ బోయెద." ఆమాటలకు, దక్షకుఁడు నవ్వుచు "అనఘా! నేనే తక్షకుఁడను. నీమందులు నీమాయలు నాయెడ సాగిరావు. తిరిగిపొమ్ము. వలయునేని యిమ్మహావృక్షమును గఱచి భస్మముచేసెద. చూడు"మని పలుకుచు నచ్చట నున్న వటవృక్షమును గఱచెను.

వెంటనే తక్షక విషానలంబున క్షణమాత్రములో నమ్మహావృక్షము భస్మరాశియైనది. కశ్యపుండును నవ్వుచు నాభస్మమును మంత్రించి యెప్పటియట్లు వృక్షంబు గావించి, "తక్షకా! ఇప్పుడేమందు"వని యడిగెను. తక్షకుఁడు విస్మయమంది "అయ్యా! నీవు సమర్థుఁడవైనను నావిషప్రభావమునకు శృంగి శాపప్రభావము గూడ తోడుపడును. అందుచే నీవు పరీక్షితుని రక్షింపఁజాలవు. ఆతఁడిచ్చు ధనముకంటె నధిక ధనంబు నావలన బడయఁగలవు. పొ"మ్మని పలికెను. కశ్యపుఁడును జరుగబోవునది దివ్యజ్ఞానమున నెఱిఁగి నిజనివాసంబునకు బోయెను.

తక్షకుఁడు తక్షణంబ కొందఱ నాగకుమారులం బిలిచి మీరలు విప్రవేషధారులై సురభికుసుమ ఫలాదులం గైకొని రాజుకడకు నరుగుఁడని నియోగించెను. అదృశ్యుఁ రూపమున

దక్షకుఁడు వెంటనంటి వచ్చుచుండఁ జని నాగకుమారులు పరీక్షితుని దర్శించి యాశీర్వాద పూర్వకంబుగ వానికిని వానిఁ జుట్టునున్న వారికిని పుష్పఫలాదులొసంగిరి. అందు రాజందుకొనిన ఫలంబునందు నల్లని క్రిమియయి వెడలి క్రమ క్రమముగఁ బెఱిగి సర్పమై తక్షకుఁడు పరీక్షితునిఁగఱచి మాయమయ్యెను. ఆకాటుతోడనే తత్పరిజనంబులెల్ల బెదరి యఱచుచు నలువంకలకుఁ బాఱిపోయిరి. ఏడవదినమగు నాఁటి సూర్యాస్తమయముతోడనే మహాకోపియగు శృంగిశాపంబునఁ బరీక్షితుఁడ స్తమించెను.

క. క్రోధము తపముం జెఱచును
గ్రోధము యణిమాదులైన గుణములఁ బాపుఁ
గ్రోధము ధర్మక్రియలకు
బాధయగుం గ్రోధిగాఁ దపస్వికిఁ జన్నే

7. కచుఁడు - గురుసేవాధర్మము

పూర్వము దేవదానవ యుద్ధములలో దేవతల కంటె రాక్షసులే యెక్కుడు జయము గాంచుచుండిరి. ఇందుకుఁ గారణము రాక్షసగురువైన శుక్రునకుఁ గల మృతసంజీవనీ విద్యయే ఆవిద్యాప్రభావమున నతఁడు చనిపోయిన రాక్షసుల

నెల్ల బునర్జీవితులఁ జేయఁగలుగు చుండెను. ఆవిద్యగలవా రెవ్వరును దేవతలలో లేకుండుటచేత దేవసైన్యములు పరాజితములగు చుండెను. ఈరహస్యము నిర్జరులు గ్రహించి శుక్రునకు శిష్యుఁడై వానియొద్దనున్న మృతసంజీవనీ విద్య నభ్యసించి రాఁగల ధీమంతుఁడు మనలో నెవ్వఁడని యూహించి బృహస్పతి కొడుకైన కచునిం బ్రార్థించిరి. సురాసుర సంగ్రామములలో నిత్యము సురలకుఁ గలుగుచుండిన పరాజయములఁ జూచుచున్నవాఁడు గావునఁ గచుఁడు వారి ప్రార్థనమును మన్నించి దేవకార్యార్థియై రాక్షసరాజ్యమును జొచ్చి శుక్రుని దర్శించెను. దర్శించి వినయముతో నమస్కరించి " ఆచార్యవర్యా ! నేను గచుండనువాఁడను. దేవగురుండైన బృహస్పతి కుమారుఁడను. శిష్యవృత్తిని మిమ్ము సేవింప వచ్చితి" నని పలికెను.

బృహస్పతికిఁ గుమారుండగుటచేతను, నయవినయాదిగుణాఢ్యుండగుటచేతను శుక్రుడు తక్షణమ వానిని శిష్యునిగా నంగీకరించెను. నాటనుండియు గురునియాజ్ఞలెల్లఁ దక్షణమ నిర్వహించుచు గురుని చిత్తవృత్తి కనుకూలుఁడై ప్రవర్తించుచు మనోవాక్కాయకర్మల నేకాకారుఁడై కచుఁడు గురుసేవ సేయుచుండెను. దిన దిన ప్రవర్ధమానమగు వాని భక్తి విశేషమునఁ గచుఁడు దానవశిష్యులందఱలో శుక్రున కభిమాన శిష్యుఁడయ్యెను. శుక్రునికంటెను శుక్రుని కూతురగు దేవయానికిఁ గచునియం దభిమానము గలిగినది. గురునితోఁ బాటుఁ

కుమారికకుఁ గూడఁ గచుఁ డనుదినంబును బుష్పఫలాదులను దెచ్చి సమర్పించుచుండును.

ఇట్లు కచుఁడు తన యుత్తమ ప్రవర్తనముచేత శుక్రునకును దేవయానికిని బ్రాణములలోఁ బ్రాణమై పెక్కేండ్లతినిష్ఠతోఁ శుశ్రూష గావించెను. ఆ రాక్షస పాఠశాలయందలి రాక్షసబాలురెల్లరుఁ గచునియందసూయవహించి వానినెట్లులైనఁ గడతేర్ప వలెనని నిశ్చయించుకొనిరి. కచుని గౌరవంబును శుక్రుని యాదరంబునుజూచి వారు సహించుకొనలేకపోయిరి. ఆ కారణమున నొకనాఁడు సురగురుకుమారుఁ డొంటరిగ వనమున హోమధేనువులఁ గాచుచుండఁ గొందఱు రక్కసి బుడుతలు వానిని వధియించి యొక మహావృక్షమునకు వ్రేలఁ గట్టి పోయిరి. నాఁడుసాయంకాలమైనను గచుండింటికి రాకుండుటచే శుక్రుఁడును శుక్రునికంటె దేవయానియు వానికొఱకు విచారింప సాగిరి. కచరహితంబుగ వచ్చినధేనువులం జూచినంతనే కచునకుఁ బ్రాణాపాయము గలిగినట్లు వారు నిశ్చయించుకొనిరి. దేవయాని రోదనము ప్రారంభించెను. తండ్రియామె నోదార్చి దివ్యజ్ఞానమున నంతయుం దెలిసికొని మృతుండైన కచుఁదోడ్కొని రమ్మని తన మృతసంజీవనిం బంపెను. అదియు క్షణమాత్రమున వానిం బునర్జీవితుం జేసి తోడ్కొనివచ్చెను. వానిం జూచి శుక్రదేవయానులెంతయు సంతసించిరి.

అట్లు లబ్ధప్రాణుండైన కచుం జూచి రాక్షసార్భకు లెల్లను దుర్భరదుఃఖమును బొందసాగిరి. ఈసారి శుక్ర దేవ యానుల యాశ లడుగంటునట్లు కడ తేర్ప నిశ్చయించుకొనిరి. అట్టి నిశ్చయముతో వారెల్ల రొకనాఁడు పూర్వమువలెనే వనంబున కేకతముగ వచ్చిన కచునిఁ జిత్రవధ గావించి తత్కళేబరమును నగ్నియందువైచి భస్మముచేసి, యాభస్మమును మద్యమునందు గలిపి శుక్రునకొసంగిరి. మద్యపానరతుండైన కావ్యుఁ డామద్యము సామాన్య మద్యమనుకొని దానిని సేవించెను. ఆనాఁడును వేళ యతిక్రమించియు నిల్లుసేరని కచునికై దేవయాని యేడ్చుచు వానిం జూచికాచి కుడువనని భీష్మించియుండ, శుక్రుండామె నోదార్చి మరలఁ దన యోగదృష్టిం జూచెను. కాని లోకాలోక పర్యంతభువనంబుల యందెచ్చటను వానికిఁ గచుండు గానరాలేదు. భస్మమయుండై సుర యందుఁ గనఁబడి యతఁడు తన యుదరము నందున్నట్టు లెంతో సేపునకుఁగాని తెలిసికొనలేకపోయెను. తెలిసినంతనే శుక్రుండు చింతించి నేటి నుండియు సకలవర్ణముల వారికిని మద్యపానము మహాపాపం బగుఁగాక, యని శపించి, తన యుదరంబున నున్న కచునప్పుడె సంజీవితుం జేసెను.

అట్లు సంజీవితుండైన కచుఁడు గర్భమునుండి శుక్రునిం బిలిచి 'మహాత్మా! తనువును జీవంబును సత్వంబును గలిగినవి. ఇంక వెలుపలికి వచ్చు మార్గం బుపదేశించి రక్షింపు' మని

ప్రార్థించెను. కావ్యుఁడు వాని ప్రార్థనమును మన్నించి 'కుమారా! నాయుదరము భేదించి కాని నీవు వెలుపలికి రాఁజాలవు. ఉదరము భేదించిన నేను మృతుఁడ నయ్యెదను: నన్ను బునర్జీవితుం జేయుటకు నీకు మృతసంజీవని నుపదేశించెద. పరిగ్రహింపుము' మని యప్పుడే వానికామంత్రము నుపదేశించెను. కచుఁడామహావిద్యనభ్యసించి గురుని యుదరమును భేదించుకొని వచ్చి మూర్ఛితుండైన కావ్యుని సంజీవింతుం జేసెను.

అంతలో శుక్రుఁడు కచునకు సెలవిచ్చి నీవింక మీ తండ్రి కడకుఁ బోవచ్చునని చెప్పెను. కచుండును గృహాభిముఖుండై దేవయాని కతిప్రియపూర్వకంబుగాఁ జెప్పినదామెకన్నీరు మున్నీరుగావగచివగచి, "కచా! నిన్నువిడువలేను. బ్రహ్మచారి వగు నీవు కన్యనగునన్నుఁ బరిగ్రహింపుము" అని ప్రార్థించెను. ఆమాటలకుఁ గచుఁడు చెవులు మూసికొని "హర! హర! గురుపుత్రి! సోదరీ! దేవయానీ! నీవిట్టి పలుకులు పలుకవచ్చునా? నేనును మీతండ్రిగర్భమునుండియే వెలువడినవాఁడ నగుట మన మిరువురము నేకోదరులము. ఏకోదరులకు వివాహము చెల్లునా తల్లీ!" యని కచుఁడామె ప్రార్థనమును నిరాకరించెను. ఆకారణమున దేవయాని మిక్కిలి కోపించి, 'నామనోరథమును వ్యర్థము చేసిన నీకు మృత సంజీవని పని సేయకుండుఁగాక' యను శాపమిచ్చెను. కచుఁడు నవ్వుచు, నాకు బనిసేయ కున్నను నాచేత నుపదేశము గొన్న

వారికి నేయుంగాక' యని బలుకుచు 'నీవు ధర్మవిరోధంబు నాలంబించి గావున నిన్ను బ్రాహ్మణుండెవ్వఁడు వివాహమాడ కుండుఁగాక' యని ప్రతిశాపంబిచ్చి దేవలోకంబునకుం జని యమ్మహానుభావుఁడా విద్య నమరులకెల్ల నుపదేశించెను.

ప. గురుకులమునందు గురులకుఁ
బరిచర్యలొనర్చి తాను పరమ తనిష్ఠా
పరుఁడై జ్ఞానము నేర్చెను
గురువ యనణిమాదికాష్ట గుణములతోడన్.

---

8. శర్మిష్ఠ-గర్వభంగము.

అప్పటి రాక్షస రాజ్యమునకెల్ల రాజు వృషపర్వుఁడు. వానికి శర్మిష్ఠయను కుమార్తెకలదు. శర్మిష్ఠ దేవయానికంటె చిన్నది. ఇయ్యిరువురును దఱుచుగఁ బలువిధములగు వినోదములతోఁ గ్రీడించుచుఁ గాలము గడపుచుందురు. కానిశర్మిష్ఠ రాజుకూతునను గర్వమునఁ బరిజనమును దూలనాడుచుండుట నాచుక. దేవయాని మిక్కిలి యభిమానవతి. ఒకరిచే మాట పడనొల్లదు. అందుచే నా రామవిహారమునకు రమ్మని శర్మిష్ఠ కబురు పంపినప్పుడెల్ల నామెతోడి వినోదములకు దేవయాని సంశయించు చుండును.

ఒకనాఁడు రాజకన్యకయైన శర్మిష్ఠ దానవ కన్యకా సహస్రములు తన్నుఁ జుట్టుకొనిరా, దేవయానీ సహితంబుగ జలక్రీడకు బయలు దేరెను. ఉద్యానవన మధ్యమునందున్న చంద్రకాంత శిలాసోపానములు గల యొక సుందర కాసార తీరమున వారందరుఁ జేరిరి. అది సాయంసమయమగుటచేత నప్పుడప్పుడే తామరలు మూసికొనుచున్నవి. కలువలు వికశింప దొడంగినవి. పక్షులు గూండ్లకుఁ జేరుకొనుచున్నవి. తుమ్మెదలు ఝుంకార ధ్వని గావించుచున్నవి. సమీపమునం గల రసాలశాఖాగ్రంబుపై గోకిల మనోహరముగఁ బాడు చున్నది. నెమలిపిట్ట నాట్యమాడుచున్నది.

ఇట్టి నేత్రానందకరమైన యుద్యానారామ సరోవరతీరం బునఁ జేరి, వారందరుఁ దమతమ కట్టుబట్టల గట్టుపైఁ బెట్టుకొని యొకరి నొకరు త్రోసికొనుచు గుభిల్లున నీటిలోని కుఱికసాగిరి. అందఱునుజికి నొండొరులపై నీళ్ళుజల్లుకొనుచు, ఒకరిపాదము లొకరు పట్టి లాగికొనుచు, ఒకరి కన్నుల నొకరు మూయుచు నీటిభయముగలవారిని బలువుగపట్టి యడుగంటఁ ద్రోయుచు మరలఁ దీయుచు, అనేకవిధముల వినోదములతో నీటి యాట లాడుకొనిరి. ఇంతలో గట్టుపై ప్రత్యేకస్థలములఁ బెట్టుకొన్న వారి కట్టుబట్ట లన్నియు వాయువశంబున గలసి పోయినవి. కొంతసేపునకు జలక్రీడ చాలించి వచ్చి కన్యకలెల్లరు నొక్క యెడఁ గూడుకొనినయాబట్టలకుప్పలోఁ దమతమపరిధానముల

నెంచుకొనసాగిరి. ఆతొడత్రొక్కిడిలో దేవయాని కట్టుబట్టను శర్మిష్ఠయు, శర్మిష్ఠకట్టుబట్టను దేవయానియు బొరపాటునఁ గట్టివేయఁజొచ్చిరి. అది యెఱింగి దేవయాని శర్మిష్ఠనుజూచి, 'అమ్మా! లోకోత్తర చరితుండును మీతండ్రికి గురువునగు శుక్రుని తనూజనగుటచే మీయందఱకుఁ బూజ్యురాలను. నీ కట్టిన మైలగట్టుట నాకుఁ దగ' దని పలికెను. ఆమాటలకు రాజకన్యక తోక త్రొక్కిన త్రాచువలెఁ జెలరేగి,

"ఓసీ! దేవయానీ! కడుపుకూటికై మాయయ్యకు సేవసేయుచు, దీవించుచు, మంచిచేసికొనుచు, జీవించుచుండిన యేకాక్షుఁడగు శుక్రుని కూతురువని నిన్నెఱుంగుదును. నోటికి వచ్చినట్లెల్లఁ బ్రేలకుము. రాజకూతురనైన నాకట్టిన పట్టంబును గట్టుకొన లేననుటకు నీకు సిగ్గేల కలుగదు? నీ త్రుళ్లుపా టడచెదను. తొందరపడకు" అని యిచ్చకు వచ్చిన దుర్భాష లాడఁజొచ్చెను. పాపము దేవయాని ఖిన్నవదనయై నోటమాట లేక యట్లె యుండిపోయెను. ఆమె సంతతో విడునక. యహంకార చిత్తయైన శర్మిష తన చెలికత్తెలచే దేవయాని నొకపాడునూతిలోఁ ద్రోయించి, వారందఱతోఁ జల్లగా నింటికిసాగెను. పాపము దేవయాని తన్ను రక్షించువా రెవ్వరును లేక, యేమిచేయుటకును దోపక, యాపాడు నూతిలో రోదనము సేయుచు వెఱ్ఱిదానివలెఁ గేకలు వేయుచుండెను. ఆసమయమున నామె యదృష్టవశమున యయాతి

యను నొకరాజు వేటాడిపోవుచు నామె కేకలువిని యాపురా తన రూపమును సమీపించెను. వేట కారణమున నా ప్రాంతము న సంచరించుచుండు యయాతిని దేవయాని తెలుచుగా జూచుచున్నదియే గావున, వానికిఁ దనవృత్తాంతం బంతయు నెఱింగించి రక్షింపుమని కోరెను.

యయాతియవ్విప్ర కన్యయం దెంతయు దయాళుండై తనదక్షిణ హస్తంబునుజాచి యామె పాణి పల్లవమును గ్రహించి వెలుపలికిఁ దిగిచి తనపురంబునకుఁ బోయెను. ఇట్లు యయాతిచే రక్షింపబడియు దేవయాని, శర్మిష్ఠచేసిన యెగ్గు వలనఁ బురంబు సేరుట కిష్టపడక, తన్ను వెదకుచువచ్చిన ఘూర్ణికయను పరిచారికంగని యిట్లనియె. "ఘూర్ణికా! నేనింక వృషపర్వు పురంబు సొరనొల్లను. శర్మిష్ఠ నాకు జేసిన యవమానము మాతండ్రికి కెఱిగింపుమని చెప్పిపంపెను. ఘూర్ణికవలన శుక్రుండంతయు నెఱింగి యత్యాతురతతో వచ్చి అమ్మా! నీకింతకోపము తగదు. కోపంబువలన సర్వా నర్థములనుగలుగును. శర్మిష్ఠ రాజుకూఁతురు. నీవామెతోనిగ్ర హించి నిలువజాలవు. ఇంటికి బోవుదమురమ్మని యనేక విధ ముల బ్రతిమాలెను. కాని యెంతకును దేవయాని తనపంతము వీడదయ్యెను. అంత శుక్రుండు విసిగి కూఁతు నోదార్చి తల్లీ! నీవేనాకుగతివి. నీతోడ నేనునువత్తు ననిపలికి యామెతో దేశాంతర గమనమునకు నిశ్చయించుకొనెను.

ఇంతలో రాజైన వృషపర్వుఁడీ వృత్తాంత మంతయు జారులవలనవిని, తన పరివారముతోఁగూడ శుక్రదేవయానుల కడ ప్రత్యక్షంబై "గురువర్యా! మీయనుగ్రహంబుననే యింత వరకు దేవతలజయింపఁ గలుగుచుంటిమి మీరుమమ్మొడఁబాసిన మారాజ్య మొక్కక్షణమైన నిలువనేరదు. ఈ దేవయాని కేయ్యది యిష్టంబు దానిని నేనవశ్యంబు గావించెద. అనుగ్రహించి సెలవిండని ప్రార్థించెను. అప్పుడు కావ్యుఁడు నాభిప్రాయముగ దేవయాని మొగంబుచూచెను. దేవయానియు సంతసిల్లి శర్మిష్ఠనుగన్యకా సహస్రముతోఁ దనకుదాసిగానీయవలయునని కోరెను. తత్క్షణమ వృషపర్వుఁడు కూఁతురాపించి కన్యకాసహస్రంబుతో దేవయానికి దాసిగానిచ్చి శుక్రునను నుప్రియంబుచేసె. నాటినుండియు శర్మిష్ఠ తన గర్వస్వభావమును విడిచి, నిత్యమును దేవయానిని గొలుచుచుండె.

క. కడుననురక్తియు నేర్పును
గడకయుఁ గలవారి నుఱక కడవఁగ నెగ్గుల్
నొడివెడు వివేకశూన్యుల
కడనుండెడు నంతకంటెఁ గష్టము గలదే?

---

9. యయాతి - ధర్మసంశయములు.

శర్మిష్ఠ దేవయానికి దాసియైన తరువాతఁ గొంత కాలము గడచెను. శర్మిష్ఠయు నామె తోడికన్యకలును గూడ

దేవయానిని బట్టుపు దేవినిఁ గొల్చినట్లు కొల్చుచుండిరి. ఇప్పుడు శర్మిష్ఠకు గర్వముపోయి పశ్చాత్తాపమును బశ్చాత్తాపము తోడనే నయ వినయాది సుగుణములును గలిగినవి. దేవయానికిఁ బూర్వపు నయవినయాది గుణములు పోయినవి. పోవుటతోడనే గర్వము బలిసినది.

ఒకనాడు దేవయాని శర్మిష్ఠాది కన్యలతో వనవిహారమున కేగి, పూర్వమువలెనే యయాతినిఁ జూచెను. నేఁటివాఁ బడలి సుఖోపవిష్టుండై యున్న యారాజు శర్మిష్ఠను జూచి యామె యతిశయ రూపలావణ్యములకు మెచ్చుకొనుచు, నామెయెవ్వరో తెలిసికోనగోరెను. అప్పుడు దేవయాని వానిని సమీపించి "రాజేంద్రా! నన్ను మున్నె యెఱుంగుదువు. ఈమె వృషపర్వునికూఁతురు. శర్మిష్ఠ. దాస్యవృత్తితో నిరంతరము నాకడనే యుండును." అనిచెప్పి మఱియు నిట్లనియె. మహీనాయకా! పురాతన కూపమునుండి నా పాణిని గ్రహించి యెత్తి నన్నుఁగాపాడిన ప్రాణదాతవు. ఆనాడే మనకుఁ బాణిగ్రహణము జరిగినది. ఇంక శాస్త్రోక్తమైన పాణిగ్రహణము కూడఁ గావించి నాతో సకలభోగములు ననుభవింపుము. దేవకన్యలవంటి యీకన్య లెల్లరు నిరంతరము సేవించుచుండ మనము భూలోక స్వర్గసుఖము లనుభవింపగలము."

ఆమెమధురాలాపములకు యయాతి మిక్కిలి సంతసించియు క్షత్రియుఁడు బ్రాహ్మణకన్యను వివాహమాడవచ్చునా?

యను ధర్మసంశయమునఁ బడి, దేవయాని కిట్లనియె. " సుం దరీ! నీతండ్రియైన శుక్రభగవానుఁడు సకల ధర్మాధర్మ విదుఁడు. క్షత్రియుఁడనగు నేను నిన్నుఁ జేపట్టవచ్చునని యమ్మహాత్ముఁడు సెలవిచ్చెనేని మన వివాహము జరుగఁగలదు. నీవా తని యనుజ్ఞ నడయుము " అందుకు దేవయాని యు సమ్మతించి యప్పుడే శుక్రుని రావించి తన మనోరథమును వాని కెఱింగించెను. కూతుపతిప్రీతి మన్నించువాఁడైన శుక్రుఁడు దేవయాని యభీష్టమును సమ్మతించి, యయాతి దేవయానుల వివాహమును నిశ్చయించెను. నిశ్చయించి శర్మిష్ఠను మాత్రము నీవు భార్యగాఁ బడయఁగూడ దని యయాతి కాజ్ఞాపించి, కూఁతునిచ్చి వివాహము గావించెను.

యయాతి దేవయానిం బెండ్లియాడి యామెతో నిజపురంబునకుఁ బోయెను. శర్మిష్ఠాది కన్యకలును దేవయానితో డనేవచ్చిరి. యయాతి శర్మిష్ఠను నశోకవన సమీపంబున నొక గృహమునందుంచి దేవయానితో నిష్టభోగంబు లనుభవించు చుండెను. కొండొక కాలమునకు దేవయానికి యదుతుర్వసులను నిరువురుకుమారులుపుట్టిరి. కొడుకులు పుట్టినతర్వాత దేవయానికి మఱింతగర్వమధికమైనది. తనపుత్రులను దన వైభవమును జూపి యప్పుడప్పుడామె దీనురాలైయున్న శర్మిష్ఠను హేళనము సేయుచుండెను. ఐశ్వర్యమునం దుండవలసిన యడకువ దేవయానకి లేదు.

రాజనందనయైన శర్మిష్ఠ దేవయాని నిత్యమును గావించు నవమానముల భరింపలేక భరించుచు, యుక్తవయసు వచ్చుటచే వివాహాసక్తి కలిగి, పాపమూరక విచారించుచుండెను. దాసియై యున్న తన్నింక నేరాజకుమారుఁడును బెండ్లాడఁడనియుఁ దన జీవితమంతయు నట్లు దాస్యవృత్తితోడనే గడపవలసి యుండు ననియు నామె నిశ్చయించుకొనినది. ఆ నిశ్చయమువలన నామెకు జీవితముపై నాశయుఁ బోయినది. ఒకనాడామె బలవంతముగ మరణించుటకుఁ బ్రయత్నించుచుండ నాకస్మికముగ యయాతి యచ్చటకు వచ్చుట తటస్థించెను. వచ్చినంతనే రాజామెను ఆ ప్రయత్నమును వారింప శర్మిష్ఠ యేడ్చుచు వాని కిట్లనియె. "రాజేంద్రా! నన్నేల వారించెదవు? జీవితమునందు నాకింకెట్టి యాశలున్నవని జీవింపు మనెదవు? రాజకుమారా! చిరకాలమునుండి నా హృదయము నీయందు లగ్నమైనది. నన్నుఁ జేపట్టి నాకుఁ బతిభిక్షయుఁ బుత్రభిక్షయుఁ బెట్టెదవేని జీవించెదను. లేనియెడ నన్ను వారింపక యిందుండి వెడలిపొమ్ము."

ఆమె యేడుపువలనఁ బాపము యయాతికి గుండె నీరైనది. తాను గరుణించి చేపట్టకున్న శర్మిష్ఠ ప్రాణత్యాగము మానదు. చేపట్టిన శుక్రుని యెడ మాట తప్పవలసివచ్చును. ప్రాణరక్షణము చేసిన నసత్యదోషము, అసత్యదోషమునకు వెరచిన శర్మిష్ఠా ప్రాణభంగము. ఇట్టియెడ నేమి చేయవలయునో యని యయాతికి మిక్కిలి ధర్మసంశయము కలిగినది. అప్పుడు శర్మిష్ఠ

దాని చిత్తవృత్తి నెఱిఁగి, 'రాజేంద్రా? ప్రాణాపాయమునందును, సర్వధనాపహరణమందును, విప్ర ప్రాణరక్షణాదుల యందును నసత్యము పలుకవచ్చునని మాశుక్రాచార్యుల వారు నీతి శాస్త్రమునందొక సూత్రమును వ్రాసి' రని యా సూత్రమును జదివెను. అదివిని శర్మిష్ఠను జేపట్టుట శుక్రమతంబున నసత్యదోషముండదని యెంచి యయాతి యప్పుడే యామెను భార్యగా నంగీకరించెను. కాని చాలకాలమువఱకు నీరహస్య మెవ్వరికిఁ దెలియదు. శర్మిష్ఠ యయాతివలనఁ గ్రమముగ ద్రుహ్యానుపూరులను ముగ్గురు కొడుకులం బడసెను.

క. చనుబొంకఁగఁ బ్రాణావ్యయ
మున సర్వ ధనాపహరణమున వధగా వ
చ్చిన విప్రార్థమున గవా
శయసంబుల వివాహ సమయము లందున్.

---

10. పూరుఁడు - పితృాజ్ఞ.

రహస్య మెంతవఱకు దాగును? శర్మిష్ఠా యయాతుల దాంపత్య రహస్యము కొంత కాలమునకు దేవయానికిఁ దెలిసి పోయినది. యయాతి రూపమును బోలిన తేజోవంతులగు శర్మిష్ఠ కొడుకులను జూచి దేవయాని మీతల్లిదండ్రు లెవాని

యడిగెను. వాఁడు వ్రేళ్ళతో యయాతి శర్మిష్ఠం జూపెను. శర్మిష్ఠ యదృష్టమునకుఁ గన్యకా నివహమంతయు సంతసించు నది. దేవయాని దుఃఖించినది. తనతండ్రి వలదన్న పని పతి చేయుటచే నామెకుఁ బతిపైనే యాగ్రహము పొడమెను. ఈర్ష్యాస్వభావుల కంటె ఋను సమానులేరు గదా? దుఃఖాతిశయ ముతోనుఁ గలిగిన కోపముచేతఁ బతి యెంత బ్రతిమాలినను వినక శుక్రునకంతయు నెఱింగింప వలయునని దేవయాని బయలుదేరెను. కూతుమాటలువిని ముక్కోపియైన శుక్రుండు తన్నేమిచేయునో యను భయంబున యయాతియు నామె వెంటనేగెను.

మాయలమారియైన దేవయాని ఘొల్లున 'నేడ్చుచుఁ దండ్రి పాదములపైఁబడి శర్మిష్ఠను బరిగ్రహించి పతి తనకుఁ జేసిన యవమానమును జెప్పివేసెను. మహాకోపియైనశుక్రుండు తనకుఁ మ్రొక్కియున్న యయాతినేమియు ననఁగకయే 'నీవు యౌవనగర్వంబున నాకూఁతున కప్రియంబు చేసితివి. కావున జరాభార పీడితుఁడవు గ'మ్మని శపించెను. శాప తప్తుఁడై రాజు గడగడ వడకుచు "మహాత్మా! ప్రాణత్యాగమునకు సిద్ధపడిన శర్మిష్ఠను మృత్యువునుండి తప్పించుటకై నేను మీ కిట్టి యప్రియంబు గావింపవలసి వచ్చినది. అనాథ ప్రాణ రక్షణము మా క్షత్రియుల ధర్మమని మీ నీతిశాస్త్రమునం దున్నయెడల నన్ను క్షమించి శాపమును మఱలింపుఁడు.

తరుణవయస్కుఁడగు నేను ముసలితనమును భరింపఁజాలను. దేవయానితో సకల భోగముల ననుభవించు నాసక్తియు నాకింకను దీరలేదు.” అని కావ్యుని బ్రార్థించెను. వానికి శుక్రుండు కరుణించి “ నీముదిమి నీకొడుకులయం దొక్కని కియ్యంబెట్టి, వాని జవ్వనంబు నీవుగొని రాజ్యసుఖంబు ననుభవింపుము. భోగసంప్రాప్తినొందిన పిమ్మట వాని జవ్వనము వాని కిచ్చి నీముదిమిని నీవు గైకొనుము. ఇట్లిచ్చువాఁడు నీ ముదిమి దాల్చినవాఁడై రాజ్యమున కర్హుఁడును, వంశకర్తయునగు” నని పలికెను.

యయాతియు సంతసించి దేవయాని సమేతుఁడై తన పురంబునకు వచ్చెను. శుక్రుశాపంబున ముదిమి వాని నావేశించినది. తల నరెకఁ బొడఁగెను. ఇంద్రియములు పటుత్వముతప్పెను. అవయవములు బలహీనములయ్యెను. శరీరము ముడుతలు వడెను. దగ్గు వగర్పు ప్రారంభించెను. పాపము సుందరాకారుఁడైన యారాజు ముదిమిచే మిక్కిలి వికారాకారుఁడై కానవచ్చెను. ఇట్టి రూపముతో నతఁడు తన కొడుకులనెల్ల రావించి, “తనయులారా! నాకింకను రాజ్యసుఖతృప్తి కలుగకున్నది. కావున మీయం దొక్కఁడు నాముదిమి నొంది తనజవ్వనంబు నాకీయవలయు”నని యడిగెను. అప్పుడు యదుతుర్వసు ద్రుహ్యులు తండ్రింజూచి, “ ముదిమియు రోగంబును దైవవశంబున వచ్చెనేని వాని ననుభవింపక తప్ప

దుగాక ఎఱిఁగి యెఱిఁగి యెంతటి మూర్ఖులైన గోరి చేసు కొందురా ! వృద్ధుండైనవానిఁ గుబేరునైనను గాంతల రోయుచుందురు. ఇట్టి భోగబాహ్యమైన జరాభారము న మేమొల్ల" మని తొలఁగిపోయెను. కోపాతిశయంబున యయాతి వారల కందఱకుఁ దీవ్రములగు శాపములిచ్చి, యందఱ కడగొట్టు వాఁడును శర్మిష్ఠకుఁ గొమరుండు నగు పూరుఁ బిలిచి యడిగెను. అనుటయే తడవుగఁ బూరుఁడు నిర్వివాదముగఁ దండ్రియాజ్ఞ దలధరించెను.

యయాతి పూరునకుఁ దన ముదిమినొసంగి నవయౌవనుండై పెక్కేండ్లు రాజ్యభోగములెల్ల ననుభవించి, తృప్తుండై పూరు జవ్వనంబు వానికిచ్చి, దన జరాభారంబు తాను దాల్చెను. మఱియు రాజు శుభలగ్నంబున మంత్రి పురోహిత సామంతపౌరజన సమక్షంబునఁ బితాజ్ఞాపరిపాలకుండైన పూరుని సింహాపీఠికపైఁ గూర్చుండబెట్టి సకల సామ్రాజ్యము నకును బట్టభద్రునిఁ గావించెను.

క. తనయుండు తల్లిదండ్రులు
పనిచినపని సేయఁడేని బలు కైసలోఁ జే
కొనఁడేని వాఁడు తనయుం
డనఁబడునే పితృధనమున కర్హుండగునే !

---

11. శకుంతల - పతిభక్తి.

పూర్వము విశ్వామిత్రుండు జగములకు భయంకరముగ నతి ఘోర తపమును గావింపఁ జొచ్చెను. ఆ తీవ్ర తపము నుండి వెడలిన మహాగ్నిజ్వాలలు దేవలోకమునకుఁ గూడ వ్యాపింప సాగినవి. అందువలన దేవతలును భయకంపితులైరి. ఇంద్రుండు తన యింద్రత్వమునకు విశ్వామిత్రుఁ డెట్టి భంగము గలుగఁజేయునో యని భయపడి, తత్తపోవిఘ్నమును గావించుటకు నిశ్చయించుకొనెను. అప్సరోగణములందు దసమాన సౌందర్యవతియగు మేనక యీ కార్యమునందు నియోగింపఁబడినది. మహేంద్రుని యాజ్ఞఁ జొప్పున మేనక భూమండలమునకు వచ్చి విశ్వామిత్రుని యాశ్రమమున సంచరించుచుండ నారాజర్షి యామెనుజూచి వికలచిత్తుఁడై మోహించెను. మేనకయుఁ దపస్సమాధినుండి వాని చిత్తమును మఱలించి కొంతకాలము వానికడనే యుండెను. ఆకాలములో వారికొక యాఁడుశిశువు జన్మించెను. మేనక యా శిశువును మాలినీ నదీతీరంబునఁ బడవైచి తాను దేవలోకమునకుఁ బోయెను. విశ్వామిత్రుండును దపంబునకుం జనియె.

కణ్వుఁడను నొకమహర్షి శిష్యగణముతోఁ బుష్పఫలాదులకై పోవుచు నదియొడ్డునఁబడి యేడ్చుచుండిన యాబాలికం జూచెను. అతఁడు చూచునప్పటికా శిశువు శకుంతల పక్షులచే

సంరక్షింపఁబడుచుండెను. అందుచేఁ గణ్వుఁడామె శకుంతలయను పేరిడి తన యాశ్రమమునకుఁ గొనివచ్చి పెంచి పెద్దదానిని జేసెను. శకుంతలకు సంపూర్ణ యౌవనము వచ్చినది. కణ్వుఁడామెను గన్న కూఁతుకంటె నెక్కువముద్దుగఁ బ్రేమించి పెంచిన వాఁడగుటచే, శకుంతల నిరంతరానందభరితయై కలకలలాడుచుఁ దన సౌందర్యాతిశయమున సాక్షాద్వనలక్ష్మి వలెఁ దోఁచుచుండెను. రూపగుణ విద్యాసౌందర్యములయందు నాటికన్య లెవ్వరును శకుంతలకు సాటిరారని మహర్షులు నిరంతరమామెను బ్రశంసించుచుందురు.

ఇట్లు దినములు గడచుచుండ నొకనాఁడు దుష్యంతుఁడను నొకమహారాజు వేఁటాడిపోవుచుఁ గణ్వమహర్షిని సందర్శింపవలెనని వాని యాశ్రమమునకు వచ్చెను. అప్పుడు కణ్వుఁడాశ్రమమున లేఁడు. శకుంతల వానికతిథిసత్కారము గావించినది. దుష్యంతుఁడు జగన్మోహినియైన శకుంతలంజూచి మునికన్య లింతటి సౌందర్యవంతులా యని విస్మయపడుచుండెను. ఆమెను జేపట్టవలెనను కుతూహలము పుట్టెనుగాని శకుంతల నిజముగఁ గణ్వుని కూఁతురైనచో దానట్టి తలంపు తలంపరాదనియెంచి రాజామె యథార్థచరితంబును దెలియఁగోరెను. శకుంతలయు దుష్యంతునియందనురాగము గలిగి తన జన్మవృత్తాంతము నెఱిఁగించెను. రాజెంతయుసంతసించి తానవశ్యముగఁ గోరఁదగినదని యెంచి "సుందరీ! నీవీమునిపల్లె నుండ

నేల ? నీరూపలావణ్యములకీ వల్కలాజినములు నీవన్యఫలాహారములు నీకుటీరావాసములు నుచితములుగావు. నాకు భార్యవై సమస్తరాజ్యసుఖంబులు ననుభవింపు" మని ప్రార్థించెను. శకుంతల లజ్జచే మొగమును వంచుకొని "ధర్మస్వరూపులును కరుణామయులునగు మాతండ్రిగారిప్పుడే వచ్చెదరు. వారు వచ్చి యిచ్చిరేని నన్నుఁ బాణిగ్రహణము చేసికొనవచ్చును" అని బదులు చెప్పెను. అదివిని దుష్యంతుఁడు "శకుంతలా! నీవన్నది నిజమేయైనను వరనిర్ణయంబునఁ గన్యకు స్వాతంత్ర్యముగలదు. మఱియు నెనిమిది వివాహములలో గాంధర్వవివాహము క్షత్రియులకు ధర్మయుక్తమైనది. ఈ వివాహములకు మంత్రము లక్కరలేదు. కావున మన మిప్పుడు గాంధర్వవిధినిఁ బెండ్లాడుదము."

శకుంతలయు దాని కంగీకరించి తనకుఁ బుట్టు కుమారుని యౌవరాజ్యమునకుఁ, బట్టభద్రునిఁ జేయవలయునని వరముకోరినది. దుష్యంతుఁ డత్యంత సంతోషముతో నావర మొసంగి శకుంతలను భార్యగాఁ బడసెను. మహారాజైన దుష్యంతునిఁ బతిగాఁబడసి శకుంతలయు మహానంద పరవశయైనది. దుష్యంతుఁడు కొంతవర కామెతో వినోదించి, "సుందరీ! నేనింక బోయివచ్చెదను. కొలఁదిదినములలోనే నామంత్రులను నీతండ్రికడకుఁ బంపి నిన్ను రప్పించుకొందును. విచారింపకు" మని ధైర్యము చెప్పి పురాభిముఖుండై పోయెను.

ఇంతలో గణ్వుఁడాశ్రమమునకు వచ్చెను. కాని శకుంతల మాత్రము పూర్వమువలె నిప్పుడు వాని కట్టెపుల బడలేకుండెను. ఆమె ముఖలక్షణములును మాటలతీరును గణ్వునకు వింతగా దోచినవి. అందుచే నతఁడు దివ్యజ్ఞానమున జరిగిన దంతయు నెఱింగి తన యెడ భయపడుచుండిన శకుంతల కిట్లనియె. "అమ్మా! నీకులగోత్ర సౌందర్యములకు దగిన వరుంగైకొంటివి. నీకు జనించు కుమారుఁడు మహావీరుఁడైన చక్రవర్తి కాఁగలఁడు. నీవు మిక్కిలి ధన్యురాలవని" పలికెను. శకుంతలకిప్పుడు సంపూర్ణానందము కలిగినది. త్వరలో భర్తను సందర్శింప వలయునను నాతురత తప్పనామెకింకెట్టి విచారమును లేదు. ప్రతిదినము నామె పతిపంపు మనుష్యులకొఱకెదురు చూచుచుండెను. కాని యేమి ప్రయోజనము! దినములు, వారములు, నెలలు, సంవత్సరములు గూడ గడచినవి. పతికడనుండి యామెకెట్టి వార్తయు రాలేదు.

దుష్యంతుఁడేగిన తర్వాత శకుంతల గర్భిణియై యత్యధిక తేజోవంతుఁడైన కుమారుంగాంచెను. వాఁడతిబాల్యముననే మహాబలవంతుఁడై యడవులలోని బెబ్బులులను మదపుటేనుఁగులను బట్టి కట్టుచుండుటచే, మహర్షులెల్లరు వానికి సర్వదమనుఁడని పేరుపెట్టిరి. చక్రవర్తిలక్షణములుగల కుమారుంగాంచిన సంతోషము లేశమును లేక శకుంతల చింతాకులచిత్తయై పాపము పతికొఱకు బరితపించుచుండెను. సంవత్సర

ములు గడచినను భర్త తన్నుఁ దలపోయకుండుట యాత్మా శ్చర్యముగఁ దోచినది. కణ్వుఁడామె చిత్తవృత్తిని గనిపెట్టి, తల్లీ ? నీవిట్లుశుష్కించపనేల ? నాశిష్యులు నీకుఁ దోడుగావచ్చె దను. కుమారునితోఁ గూడ నీవింకఁ బతికడకేఁగుము.” అని సెలవిచ్చెను. శకుంతలయునందుకు సమ్మతించి ప్రయాణ మయ్యెను.

గీ. ఎట్టిసాధ్వులకును బుట్టిన యిండ్లను
పెద్దకాలమునికి దద్దతగదు
పతులకడన యునికి సతులకు ధర్మవు
సతుల కీడు గడయుఁ బతులచూవె.

---

12. దుష్యంతుఁడు - లోకాపవాదభీతి.

సామంత మంత్రిపురోహితప్రముఖులతోఁ దుష్యంతుఁడు నిండుకొలువున నుండఁగా శకుంతల వానిని దర్శించినది. తన్నుఁ జూచినతోడనే తనపతి తనకెదురుగా వచ్చి మహా నందముతోఁ గుమారు నందుకొని యెత్తి ముద్దాడి తన్నంతః పురమునకుఁ దీసికొనిపోవునని యనుకొనుచు శకుంతల కొండంత యాశతో వచ్చినది. కాని యానాఁడు రాజామెం జూచి పలుకరింపనైనలేదు. వానిమాపులును శకుంతలకుఁ గ్రూరముగాఁదోఁచెను. చక్రవర్తియైన తనభర్త బహు కార్య

ఇంతలో గణ్వుఁడాశ్రమమునకు వచ్చెను. కాని శకుంతల మాత్రము పూర్వమువలె నిప్పుడు వాని కట్టెదుట బడలేకుండెను. ఆమె ముఖలక్షణములును మాటలతీరును గణ్వునకు వింతగా దోచినవి. అందుచే నతఁడు దివ్యజ్ఞానమున జరిగిన దంతయు నెఱింగి తన యెడ భయపడుచుండిన శకుంతల కిట్లనియె. "అమ్మా! నీకులగోత్ర సౌందర్యములకు దగిన వరుం గైకొంటివి. నీకు జనించు కుమారుఁడు మహావీరుఁడైన చక్రవర్తి కాఁగలఁడు. నీవు సుకృతి ధన్యురాలవని" పలికెను. శకుంతలకిప్పుడు సంపూర్ణానందము కలిగినది. త్వరలో భర్తను సందర్శింప వలయుననునాతురత తప్పనామెకింకెట్టి విచారమును లేదు. ప్రతిదినము నామె పతిపంపు మనుష్యులకొఱ కెదురు చూచుచుండెను. కాని యేమి ప్రయోజనము! దినములు, వారములు, నెలలు, సంవత్సరములు గూడ గడచినవి. పతికడనుండి యామెకెట్టి వార్తయు రాలేదు.

దుష్యంతుఁడేగిన తర్వాత శకుంతల గర్భిణియై యత్యధిక తేజోవంతుఁడైన కుమారుంగాంచెను. వాఁడతిబాల్యమునందే మహాబలవంతుఁడై యడవులలోని బెబ్బులులను మదపుటేనుఁగులను బట్టి కట్టుచుండుటచే, మహర్షులెల్లరు వానికి సర్వదమనుఁడని పేరుపెట్టిరి. చక్రవర్తిలక్షణములుగల కుమారుంగాంచిన సంతోషము లేశమును లేక శకుంతల చింతాకులచిత్తయై పాపము పతికొఱకు బరితపించుచుండెను. సంవత్సర

ములు గడచినను భర్త తన్నుఁ దలఁపోయకుండుట యాశ్చర్యముగఁ దోఁచినది. కణ్వుఁడామె చిత్తవృత్తిని గనిపెట్టి, తల్లీ ? నీవిట్లు చింతింపనేల ? నా శిష్యులు నీకుఁ దోడుగా వత్తురు. కుమారునితో కూడ నీవింకఁ బతికడకేగుము." అని సెలవిచ్చెను. శకుంతల యందుకు సమ్మతించి ప్రయాణ మయ్యెను.

గీ. ఎట్టిసాధ్వులకును బుట్టిన యిండ్లను
పెద్దకాలమునికి దద్దతగదు
పతులకడన యునికి సతులకు ధర్మవు
పతుల కీడు గడయుఁ బతులచూవె.

---

12. దుష్యంతుఁడు - లోకాపవాదభీతి.

సామంత మంత్రిపురోహితప్రముఖులతో దుష్యంతుఁడు సింహాసనముపైన నుండఁగా శకుంతల వానిని దర్శించినది. తన్నుఁ జూచినంతనే తనపతి తనకెదురుగా వచ్చి మహానందముతో గుమారు నందుకొని యెత్తి ముద్దాడి తన్నంతఃపురమునకుఁ దీసికొనిపోవునని యనుకొనుచు శకుంతల కొండంత యాశతో వచ్చినది. కాని యానాఁడు రాజామెం జూచి పలుకరింపనైనలేదు. వానిచూపులును శకుంతలకుఁ గ్రూరముగాఁ దోఁచెను. చక్రవర్తియైన తనభర్త బహు కార్య

ముగ్ధుఁడగుటచేఁ దన్ను మఱచియుండునని యామె భ్రాంతిపడి నాని కిట్లనియె. "సార్వభౌమా! వేఁటనెపమునఁ గణ్వాశ్రమమునకువచ్చి యందు నీవు నాకొసంగిన వరమిప్పుడు జ్ఞప్తికిఁ దెచ్చుకొనుము. బాలార్క తేజుఁడైన యీబాలుఁడు నీకొడుకు. వీని నభిషేకము చేసి యువరాజును గావింపుము."

దుష్యంతుఁడా మాటలు విని మూఁగమొగముతో "ని వెక్కడిదానవో నే నెఱుఁగను. అసందర్భములాడక యెచ్చట నుండి వచ్చితివో యచ్చటికే పొమ్మని" చులకనగా బలికెను. అప్పుడు శకుంతలకుఁ గలిగిన దుఃఖ మెంతని చెప్పగలము. ఆ మాటలతో నామెకు శరీరముపై స్మృతియే తప్పిపోయినది. దుఃఖాతిశయమునఁ గన్నులనుండి యెన్నికడవల నీరుగారినదో యామెకుఁ దెలియదు. అతిప్రయత్నముతోఁ దన దుఃఖమును మ్రింగి మ్రింగి, గద్గదపడిన కంఠమును సవరించుకొని, కోపముచే నెఱ్ఱవడిన కన్నులు దుడుచుకొని ధైర్యము దెచ్చుకొని కొంతసేపునకు శకుంతల సభ్యులువినుచుండ దుష్యంతున కిట్లుపన్యసించెను.

"రాజేంద్రా! ఎఱుఁగనంత వేమి? నీవు నన్నెఱుఁగవా? నన్ను జేపట్టుట యెవ్వరు నెఱుంగరని యిట్లసత్యము పలికినఁ జెల్లుననుకొంటివా? పంచభూతములుఁ జంద్రసూర్యులు నహర్నిశలు వేదములు నంతరాత్మలు నుండ సత్య మెన్నఁడును మఱుఁగుపడనేరదు. నన్నుం గూర్చి నీ యంతరాత్మ నడుగుము. అది యెన్నఁడు నసత్యమాడదు. కణ్వాశ్రమమున

నాథు నన్నుఁ జేపట్టి నీవు నాకొసంగినవరము నీ కెఱిఁగింపఁ గలను. పతివ్రతయు సంతానవతియు నగు సతిని బాధించు వార్నతి కిహపరములు లేవు. సార్వభౌమా! పరమార్థమును జింతింపుము. దీపమువలన నొండొకదీపము ప్రభవిల్లునట్లు నీ ఘాత్యతనువు. వలన నీపుత్త్రకు దుద్భవిల్లె. కులవిస్తారకుఁడైన యీ కుమారుఁడు నూరశ్వమేధ యాగంబు లొనరించునని నిని జనన కాలంబున మహర్షులెల్లరు వినుచుండ గగనము నుండి సరస్వతి వచించినది. వంశకరుఁడైన పుత్రుని కను సూనువతియైన భార్యను నీవింకఁ బరిగ్రహింపుము. అసత్యము లాడకుము. అశ్వమేధములు వేయును నొక్క సత్యమును దూచిన సత్యమే యెక్కుడుతూఁగును. సత్యమునకు మించిన యుత్తమధర్మము లేదు. మహర్షియైన విశ్వామిత్రునకు దేవ కాంతయగు మేనకకు బుట్టిన నేను కేవలమానవులవలె నసత్య ములాడు దాననుగాను. సర్వవిధములు నిన్నుంబోలియున్న నీకుమారునైనఁ జూచి నన్ను మన్నింపుము."

శకుంతల యెంతబోధించినను దుష్యంతుని ముఖలక్ష ణములుమారలేదు. చూపులయందలి కాఠిన్యము బోలేదు. "నీవెక్కడ? నేనెక్కడ? నిన్నెన్నఁడును జూచియే యెఱుంగను. నీ యవివేకప్రసంగములకు సభ్యులెల్లరు నవ్వుచున్నారు. ఇఁక జాలించి యిందుండి వెడలిపొమ్మని రాజా మెనుమతింత తీవ్రముగాఁ బలికెను. పాపము శకుంతలగుండె బాదుకొనుచు

వెక్కి వెక్కి యేడ్చుచు, "నాథా! పుట్టిననాఁడు తల్లిదండ్రులచేతను, నేఁడు నీచేతను, నొక్కవిధముగా విడువబడితిని. ఇది తొల్లి నోచిన నోముఫలము. ఇంక దైవమే నాకు శరణం" బనుచు నిరాసతో నందుండి పోవసమకట్టెను. అప్పుడు సభ్యు లెల్లరు నత్యాశ్చర్య మొందునట్లుగ, "శకుంతల సత్యము పలికెను. ఈకుమారుఁడు నీకును శకుంతలకును జనించినవాఁడు. వీనిని భరింపుము. ఈమహాసాధ్విని బరిగ్రహింపు" మని యాకాశవాణి బిగ్గఱగా వినవచ్చెను. ఎల్లవారును శకుంతల మహాసాధ్వి యని కొనియాడుచు దుష్యంతునివంకఁ జూడసాగిరి. అప్పుడు దుష్యంతుఁడు సభ్యులనుద్దేశించి, ఏను శకుంతలం జేపట్టుట యన్యులెఱుంగరు. ఆకారణంబున లోకాపవాదంబునకు వెఱచి నేనిట్లు గావించితిని. ఆకాశవాణివలన మీకెల్లరకు యథార్థము స్పష్టమైన" దని పలుకుచు నత్యానురాగంబునఁ దటాలునఁ గొడుకునెత్తుకొని, అతిగౌరవంబున శకుంతలను సంభావించెను.

ఇట్లు తండ్రిచే భరింపబడిన వాఁడగుటచే శకుంతలాకుమారునకు భరతుఁడను నామమయ్యెను. దుష్యంతుఁడు భరతున కానాడే యౌవరాజ్యమునకుఁ బట్టభద్రునిఁ గావించెను.

క. సంతతగృహమేధి ఫలం
బంతయుఁ బడయంగనోపు ననుగుణభార్యా
వంతుండగువాఁడు క్రియా
వంతుఁడు దాంతుండు పుత్రవంతుండు నగున్.

---

13. భీష్ముఁడు - బ్రహ్మచర్యవ్రతము.

పూర్వ మొకప్పుడు గంగాదేవి మానవకన్యకయై వచ్చి, హస్తినాపురమునకు రాజైన శంతనుని వివాహమాడెను. ఆ దంపతులకు దేవవ్రతుండను మహావీరుఁడైన కుమారుఁడు జనించెను. అంతటితో మానవరూపమును చాలించి, గంగ నిజరూపము దాల్చుటకు నిశ్చయించి, శంతను నొప్పించి, కుమారునిఁగూడ దనతోడనే తీసికొనిపోయెను. దేవవ్రతుఁడు గంగాదేవి సంరక్షణమునఁ బెఱుఁగుచు సకల శాస్త్రములు నభ్యసించి, యందు, విలువిద్యయందు దాకాలపు వీరులలో నగ్రగణ్యుండయ్యెను. శంతనుఁ డొకనాఁడు గంగయొడ్డున విలువిద్య నభ్యసించుచుండిన దేవవ్రతునిఁజూచి, తన కుమారుఁడని యెఱుఁగక, బాల్యముననే యింతటి మహావీరుఁడైన యీ రాజపుత్రుఁ డెవ్వఁడోయని యత్యాశ్చర్యము బొందసాగెను. అప్పుడు గంగ వానికి బ్రత్యక్షమై "మహీనాథా! వీఁడు నీ కుమారుఁడైన దేవవ్రతుఁడు. వసిష్ఠమహర్షితో సమస్తవేదములను నభ్యసించినాఁడు. సకల శాస్త్రములయందును శుక్ర బృహస్పతులకుఁ దక్కువకాఁడు. అస్త్రవిద్యయందుఁ బరశురామునివంటి దక్షుఁడు. ఇంక వీనింగొనిపోయి యౌవరాజ్యమునకుఁ బట్టభద్రుం జేయుము." అని పలికి మాయమయ్యెను.

శంతనుఁడు మహానంద భరితుఁడై పురంబునకు వచ్చి, సకలసామంత మంత్రిపురోహిత ముఖ్యుల సమక్షమున గాంగేయుని యువరాజుగాఁ జేసెను. సమస్త సద్గుణ సంపన్నుఁడైన యట్టి పుత్రునిఁ బడయఁగల్గిన యానందముచే శంతనుఁడు నాలుగు సంవత్సరములు రాజ్యవ్యాపారములు విడిచి, నిత్యము కొమరునితోడనే వినోదించుచుఁ గడపెను. ఇట్లుండ నొకనాఁడు శంతనుఁడు యమునాతీరంబున విహరించుచు, యమునలో నోడ నడపుచుండిన యొక కన్యారత్నమును జూచెను. తోడనే యామెను భార్యగా, బడయవలయునని వాని కనురాగము గలిగినది. కలిగినంతనే రాజాకన్యను సమీపించి, "సుందరీ! నీ వెవ్వరిదానవు? ఇయ్యమునానదియం దోడ నడపుచుండుటకుఁ గారణం బే"మని యడిగెను. త్రిలోకసుందరియైన యాకన్యక రాజుమాటలకు మందహాసము చేయుచు, "నేను దాశరాజునకుఁ గుమారికను. ధర్మార్థముగా నిట్లోడ నడపుచుండుమని మా తండ్రి నన్ను నియోగించెను. నన్ను సత్యవతి యనియు యోజనగంధి యనియు నందు"రని బదులు చెప్పెను.

అప్పుడే శంతనుఁడు రథారూఢుఁడై దాశరాజుకడకుఁ జని తన యభిప్రాయమును వాని కెఱిఁగించెను. దాశరాజమితానంద భరితుఁడై శంతను నత్యంత భక్తితోఁ బూజించి "మహారాజా! కన్యకపుట్టినప్పుడె యితరులసొమ్మయినది. అందు నీవంటి మహనీయుఁడైన రాజుకోరి యడిగినప్పుడు నాకింత

కంటె సంతోష మింకేమున్నది ? సత్యవతిని నీకొసంగుటలో నాకెట్టి యభ్యంతరమును లేదు. కాని యీకన్యను నీవు ధర్మపత్నిగాఁ బడయ నెంచితివేని 'నేను గోరినది నాకనుగ్రహింపవలయు'నని యడిగెను. ఈయడిగిన దానిం దప్పక యిచ్చెదనని శంతనుండు పలికెను. అప్పుడు దాశరాజు "భూపాలా! ఈకన్యక వలన నీకుఁబుట్టిన కుమారుఁడు నీయనంతరమున నీరాజ్యమునకు రాజుగావలయు'నని చెప్పెను. పాపము శంతనుఁడు దేవవ్రతునిఁ దలంచి, దాశరాజున కెట్టి ప్రత్యుత్తరమును జెప్పలేక యింటికివచ్చి యెడతెగని విచారముతోఁ గాలము గడుపుచుండెను.

శంతనుని సంతాపమును దేవవ్రతుఁ డొకనాఁడు కనిపెట్టెను. భయభక్తులతోఁ జేతులుజోడించి చెంతకువచ్చెను. వచ్చి, "తండ్రీ! మీరిట్లు చింతించుటకుఁ గారణంబేమి? మీచేరక్షింపఁబడుచుండిన రాజ్యమునకు శత్రుభయము గలిగినదా! సామంతరాజులు వశము తప్పిరా? మీపరితాపంబునకు గారణంబెట్టిదియైనను మీమనోరథమును నెరవేర్చి తీరెద. దయతో నాకాజ్ఞాపింపుమని పలికెను. తోడనే శంతనుఁడు కుమారుం జేరఁదీసి, కౌఁగిలించుకొని, "కుమారా! నీయట్టి కుమారుఁ డుండ నాకు సంతాపింపనేల? కాని నీవు నాకేకపుత్రుఁడవు. ఏకపుత్రుంగలవాఁ డపుత్రకుఁడైనట్లే యని ధర్మశాస్త్రంబున విని బహుపుత్రార్థంబు ప్రయత్నింప నిశ్చయించితిని. నీకిష్టమేనా!" యని యడిగెను.

వెంటనే దేవవ్రతుఁడు వృద్ధులైన మంత్రిపురోహితాదులతో నాలోచించి, శంతనుఁడు సత్యవతి యందనురక్తుఁడగుట యెఱిఁగి, సైన్యసమేతుఁడై దాశరాజు కడకేగెను. తన తండ్రి యభీష్టము నెఱింగించెను. దాశరాజు శంతనునకుఁ జెప్పిన ప్రత్యుత్తరమే వానికిని జెప్పెను. అప్పుడు గాంగేయుఁడు దాశరాజును సభ్యులును వినుచుండ, 'ఓ రాజుగారా! మాతండ్రికి హితంబుగా యువరాజునైన నేనునా రాజ్యాధికారమును సత్యవతీ కుమారుని కొఱకు విడుచుచున్నాను. వాఁడే మాకెల్లరకు ప్రభువును వంశకరుఁడునుగాఁ గలఁ"డని గంభీరముగా నుడివెను. సభాసదులెల్లరు సత్యవ్రతుఁడైన దేవవ్రతుని వేనోళ్ళఁ గొనియాడిరి. దాశరాజును సంతసించి, దేవవ్రతా! నీవంటిధర్మజ్ఞుఁడు లేడు. రాజ్యాధికారమును నీవు విడిచినను నీవలెనే నీతనయు లూరకుందురా" యని ప్రశ్నించెను. గాంగేయుఁడు నవ్వుచు వివాహము చేసికొనక నాజీవితంబంతయు బ్రహ్మచర్యవ్రతముతోడనే గడపెద" నని ప్రతిజ్ఞ చేసెను. ఇట్లు తండ్రి హితంబు సేయుటకై రాజ్యమును విడుచుటకును, వివాహమును మానుకొనుటకును బ్రతిజ్ఞ చేసిన దేవవ్రతునిపై దేవతలు పుష్పవర్షమును గురియించి భీష్ముండని పొగడిరి. దాశరాజును మిక్కిలి సంతసించి శంతనునకు సత్యవతిని సమర్పించెను.

చ. అనుపమరాజ్యసంపదకు నర్హుఁడు వంశము విస్తరింప నో
పిన సుచరిత్రుఁడీసుతుఁడు భీష్ముఁడు తొల్లియుఁ దండ్రికిం బ్రియం
బనఘుఁడు సేయుచుండి నిఖిలావనిరాజ్యనివర్తనంబునున్
దనరఁగ బ్రహ్మచర్యమును దాల్చె జగద్విదిత ప్రతిజ్ఞుఁడై.

14. భీష్ముఁడు-సోదరప్రేమ-ధర్మదీక్ష

శంతనుఁడు సత్యవతిని వివాహమాడె. భీష్ముని యసాధారణప్రజ్ఞను మెచ్చి వానికి స్వచ్ఛందమరణంబుగా వరంబిచ్చెను. సత్యవతియందు వానికిఁ జిత్రాంగదుఁడు విచిత్రవీర్యుఁడు నను నిరువురు పుత్రులు కలిగిరి. కాని యాకుమారులకు యుక్తవయసు రాకుండఁగనే శంతనుఁడు పరలోకమున కేగెను. అప్పటి నుండియు భీష్ముఁడే వారలను సంరక్షించుచుండెను. పెద్దవాఁడైన చిత్రాంగదునకు భీష్ముఁడు పట్టాభిషేకము చేసెను. కాని చిత్రాంగదుఁడు యుక్తప్రవర్తనుఁడు గాక యెల్లప్పుడు, బ్రాహ్మణులను దేవతలను గంధర్వులను దూషించుచుండుటచే చిత్రాంగదుఁడను నొకగంధర్వుఁడు భీష్ముఁడు లేనిసమయమున నీచిత్రాంగదుని సంహరించెను. భీష్ముఁడు మిక్కిలి విచారించి తనచిన్నతమ్ముఁడైన విచిత్రవీర్యుని సింహాసనముపైఁ గూర్చుండఁ బెట్టెను.

విచిత్రవీర్యునకింకను వివాహము కాలేదు. గంగానందనుఁడు తమ్మునిపెండ్లికై వలయుప్రయత్నములను నిత్యముఁ జేయుచుండెను. ఇంతలో గాశిరాజు తనకుమార్తెలకు స్వయంవరము చాటించెనను వార్త వానికిఁ దెలిసినది. గాంగేయుఁడు ధనువును ధరించి రథంబెక్కి యొక్కఁడే స్వయంవరమునాటికి వారణాసీపురంబునకుఁ జనియెను. స్వయంవరమునకు వచ్చిన

రాజకుమారులెల్లరు వింతపడి చూచుచుండ నతఁడు రాజకుమారికల ముగ్గురను దనరథంబెక్కించుకొని సింహనాదము చేసి, "ఓ రాజులారా! నాతమ్మునకు వివాహము సేయుటకై నేనీకన్యలను బలవంతముగఁ గొనిపోవుచున్నాను. మీరలెవరైన నున్న యెడ నడ్డపడవచ్చు"నని నిర్భయముగాఁ బలికెను. రాజవీరులెల్లరు వానిశౌర్యసాహసముల కత్యాశ్చర్యమునుబొందిరి.

ఆనాఁడు రాజకుమారులనేకులు యుద్ధరంగమున గంగానందను నెదిరించిరి. పర్వతముపై వర్షించు మహావర్షమువలె భీష్మునిపై ననంతమైన బాణవర్షము కురిసిరి. అతఁడు లేశమును జలింపక యేకవీరుఁడై శత్రుసైన్యములనెల్ల నేలపాలు గావించి రాజవీరులనెల్ల క్షణమాత్రమునఁ దహతహలాడించెను. భీష్ముని యుద్ధనైపుణ్యమున కాగలేక హతశేషులైన రాజులు పారిపోయిరి. సాల్వుఁడను రాజుమాత్రము యుద్ధరంగమునుండి యింకను దొలఁగిపోలేదు. భీష్ముఁడు వాని మొండితనమునకుఁ గోపించి మొదట వానిచేతనున్న విల్లుఖండించెను. పిమ్మట వానిసారథిని గడతేర్చెను. తరువాత గుఱ్ఱములను గూలచేసెను. అనంతరము రథమును బిప్పిచేసెను. ఇట్లువిల్లు లేక రథములేక సాల్వుఁడు భగ్నమనోరథుఁడై వెనుకకు మఱలవలసి వచ్చెను.

రాజచక్రము నెల్ల నోడించి గంగాకుమారుఁడా ముగ్గురు కన్యకలఁ గొనివచ్చి విచిత్రవీర్యునకుఁ బెండ్లిసేయుటకు నిశ్చయిం

చెను. అంబయు అంబాలికయు అంబికయు నను నామములు గల యాముగ్గురు కన్యలలో నంబకు విచిత్రవీర్యుని వివాహ మాడుట యిష్టములేదు. ఆమె సాల్వుని యిదివరకే వరించినది. అంబ యీసంగతి భీష్మునకు విన్నవించుకొనెను. సాల్వుఁడు తనకు శత్రుడైనను, ధర్మస్వరూపుడైన భీష్ముఁడు వెంటనే యంబను వానికడకుఁ బంపివేసెను. అంబాలికయు నంబికయు విచిత్రవీర్యునకు భార్యలైరి. వారి వివాహమును భీష్ముఁ డతి వైభవముతోఁ గావించెను. పెండ్లియగుటయె మొదలుగ ననవరతము సౌందర్యవతులైన యంబాలికాంబికలయందు విచిత్ర వీర్యుఁడు విపరీత మోహమును వహించి రాజకీయ వ్యవహారము లన్నిటిని విడిచిపెట్టెను. స్త్రీలోలుఁడైనవాఁ డెన్నఁడును బ్రయోజకుఁడు కాఁజాలఁడు. చిరంజీవియుఁ గానేరఁడు. అతికాముకుఁడైన విచిత్రవీర్యుఁడు క్రమక్రమముగా శుష్కించి రోగపీడితుఁడై కొంతకాలమునకు కాలముచేసెను.

భీష్ముఁడు వానికిఁ బరలోకక్రియ లొనర్చి పుత్ర వియోగమున దుఃఖించుచుండిన సవతితల్లియగు సత్యవతిని బతివిహీనులైన మరదండ్రను నిరంతరము నోదార్చుచుండెను. పాపము సత్యవతి యొకనాఁడు భీష్ముని జెంతకుఁ బిలిచి వాని కిట్లనియె. "కుమారా! శంతనుని సంతానము శంతనుని కీర్తియు శంతనుని రాజ్యభారమును నీయందే స్థిరమైనవి. రాజ్యము రాజకమగుటయె గాక యిప్పుడు వంశమంతరించు సమయముకూడఁ దటస్థించినది. తరతరంబులనుండి వచ్చు

చుండిన యీ కురువంశము నీనాఁడు నీవుండఁగనే నీకన్నుల యెదుట నశించిపోవుట నీకు యశస్కరముకాదు. నీవు సమస్త ధర్మములు నెఱిఁగినవాఁడవు. సవతి తమ్ములను భేదము వహింపక నా కుమారులను బెంచి పెద్దవారింజేసి వంశవిస్తారమునకై ని చేసిన ప్రయత్నములన్నియు విధివశమున వ్యర్థములైనవి. తండ్రీ! నీవు చిరంజీవివై నీతండ్రి రాజ్యమును వంశమును నుద్ధరింపుము. నీ బ్రహ్మచర్య వ్రతము నింకఁ జాలించి వివాహితుఁడవై సంతానవంతుఁడవై నీ తేజము దిక్కులఁ బిక్కటిల్ల సామ్రాజ్యమును బరిపాలింపుము."

భీష్ముఁడామె చెప్పినదంతయు విని నయ వినయంబులతో సత్యవతి కిట్లుత్తరమిచ్చెను. "తల్లీ! మీరు వచించిన దంతయు నిక్కువము. పితృహితంబును గోరి యానాఁడు మీతండ్రి కొలువుకూటమున సకల రాజమండలము వినుచుండఁ జేసిన ప్రతిజ్ఞ నిప్పుడు తప్పుటకంటె నధర్మమే మున్నది? అమ్మా! నన్ను క్షమింపుము.

క. హిమకరుఁడు శైత్యమును న
ర్యముఁడు మహాతేజమును హుతాశనుఁ డుష్ణ
త్వము విడిచిరేని గుర్వ
ర్థమునా చేకొనిన సద్వ్రతంబు విడుతునే?"

---

15. దీర్ఘతముఁడు-సంసారదుఃఖము.

బాలకులారా! శకుంతల కథవింటిరి. అందు శకుంతల పాతివ్రత్యమహిమను దెలిసికొంటిరి. జరత్కారుఁడు గరుత్మంతుఁడు దేవవ్రతుఁడు మొదలగువారి కథలనువింటిరి. వారి పితృభక్తివిశేషములను దెలిసికొంటిరి. పతులయందు భార్యలకును దంపతులయందు కుమారులకును భయభక్తులు లేక పోవుట నేటికాలమునందువలె నాటికాలమునందు గూడఁగలదనియు దానివలన లోకమునకుఁ గలిగిన యపకార్యమును బ్రస్తుతకథ మీకుఁ దెలుపఁగలదు.

దీర్ఘతముఁడను నొకబ్రాహ్మణుఁడు కలఁడు. అతఁడు సదాచారసంపన్నుఁడు. మహాతపశ్శాలి. దైవభక్తియు వేదాధ్యయనము వాని నిత్యకృత్యములు. పాపమా బ్రాహ్మణుఁడు పుట్టుగ్రుడ్డియగుటచేవానికి దీర్ఘతముఁడను పేరువచ్చినది. అంధుఁడగుటచే వానికెవ్వరును గన్యకనీయరైరి. ఆకారణమునఁ జాలకాలమువరకు వానికి వివాహముకాలేదు. సహధర్మచారిణియైన భార్యయుండినగాని గృహస్థు గృహస్థధర్మములను జేయుటకుఁ బనికిరాఁడు. భార్యయుండినఁగాని సంతానవంతుఁడునుగాఁజాలఁడు. సంతానవంతుఁడు కానియెడల వాని పితృదేవతలు తరింపలేరు. ఈ కారణముల వలన దీర్ఘతముఁడు వివాహప్రయత్నములను మానక చిరకాలము బహుప్రయ

త్నములుచేసి ప్రద్వేషిణీయను నొకకన్యకను భార్యగాఁబడయ గల్గెను. దీర్ఘతముఁడామెను వివాహమాడిన కొంతకాలమున కాదంపతులకు గౌతముఁడు మొదలగుపుత్రులు జన్మించిరి.

ప్రద్వేషిణికాపురమునకు వచ్చినదిమొదలు దీర్ఘతమునకు మనశ్శాంతి లేదు. వాని జపతపములును సన్నగిలినవి. మిక్కిలి ద్వేషబుద్ధిగలదగుటచే నామెకు ప్రద్వేషి యనునది సార్థకనామము పతియంధుఁడయినచో భార్య సమస్తోపచారములును జేయవలసియుండ నాప్రద్వేషిణిభర్తకు సేవసేయనొల్లక ప్రతివిషయమునందును విసుగుకొనుచు గేకలువేయుచు నిందించుచుఁ బాపమాబ్రాహ్మణుని నిత్యమును బెట్టరాని బాధలు పెట్టుచుండెను. భార్య గయ్యాళియైనచో సంసారముకంటె నరకము లేదు. భార్యయనుకూలవతియు విద్యావతియునైనచో సంసారముకంటె స్వర్గము లేదు. తల్లిననుసరించి గౌతమాదులైన తనయులుగూడ దీర్ఘతమునకు ననుకూలురు కాకపోయిరి. వారందఱును యుక్తప్రవర్తనలఁ గావింపవలయునని దీర్ఘతముఁడనేక ధర్మోపన్యాసముల నిచ్చుచుండెను. కాని వారి చెవుల కెక్కలేదు.

ఒకనాడయ్యంధుఁడు ప్రద్వేషిణికిఁ బతివ్రతాధర్మము నుపదేశించుచుండఁగా నామూర్ఖురాలు చెంతనున్న యోగదండముతో వానివీపుపై వేసి "ఓరీ పశువా! నిగ్రుడ్డిబ్రదుకునకు దోడుగ నొకరికి బుద్ధులుఁగూడఁ జెప్పవలయునా ! చచ్చినట్లు పడియుండక యూరక ప్రేలెదవేమి? నీపాటిధర్మము లెఱుఁగని

నాకెవ్వరు నిచ్చుటలేదు. పతిచే భరింపఁబడునది గావున "భార్య" యయ్యెననియు; భార్యను భరియించువాఁడు గావున 'భర్త' యయ్యెననియుఁ జెప్పుచున్నవాఁడవు. నీసంగతి నాలోచించి కొంటివా? గ్రుడ్డివాఁడవగు నిన్ను నేను భరించుచున్నాను. గాని నన్ను నీవు భరింపలేవు. నాకెట్లు భర్తవయ్యెదవు? నీచే భరింపఁబడకుండ నీకు నేను భార్య నెట్లయ్యెదను? అందుచే నీవు భర్తవు కావు. నేను భార్యనుగాను. తక్షణమే నాయిల్లు విడిచి పొ"మ్మని మఱల వాని వీపుపై నొకటి వేసెను. ఆదౌర్జన్యమును జూచుచుండియుఁ గుమారు లెవ్వరును దల్లిని వారింపరైరి. ఇల్లువిడచిపొమ్మని ప్రద్వేషిణి మరల మరల గద్దించి పలికెను. కాని పాపము వృద్ధుఁడెందుఁ బోఁగలఁడు? అప్పుడా గయ్యాళి యాజ్ఞప్రకారము నిర్దయులైన గౌతమాదులు తండ్రి కరచరణములు కలయగట్టి మోసికొనిపోయి గంగలోఁ బారవైచిరి.

ఒక్క ప్రద్వేషిణి కారణమున దీర్ఘతముఁడు స్త్రీలందఱయందును గూడ నసూయయు నాగ్రహమును వహించి యిట్లు శపించెను.

క. పతిహీనలైన భామిను
లతిధనవతులయ్యుఁ గులజలయ్యును సకలాం
కృతలయ్యెడుఁ మాంగల్యర
హితలయ్యెడు గృపణవృత్తి నిదియు మొదలుగాన్.

మాండవ్యుఁడు - హింసాఫలము.

పూర్వము మాండవ్యుఁడను బ్రహ్మర్షి మహీమండలం బెల్ల దానొక్కఁడె సంచరించి సమస్త పుణ్యతీర్థంబులను సేవించెను. పుణ్యతీర్థములన్నియును సేవించిన తరువాత నతఁడొక చోట నిశ్చలముగఁ దపము చేసికొనుటకు నిశ్చయించెను. ఒక యరణ్యమునం దాశ్రమమును గట్టుకొనెను. అయ్యాశ్రమారణ్యమునకుఁ గొలదిదూరముననే యొకపట్టణముకూడనున్నది. మాండవ్యుఁడొక చెట్టుక్రిందఁ గూర్చుండి యూర్ధ్వబాహుఁడై మౌనవ్రతంబును వహించి నిశ్చలముగాఁ దపస్సు ప్రారంభించెను.

ఇట్లుండ నొకనాఁడా సమీపముననున్న పట్టణములోఁ జౌర్యముజరిగినది. చోరులు రాజుగారి ద్రవ్యమును నపహరించి పారిపోయిరి. రాజభటులు వారినిఁ బట్టుకొనుటకుఁ బలువురు పలుదిక్కుల వెదక నారంభించిరి. ఆ వెదకువారిలో నొకగుంపు రాజభటులు మాండవ్యాశ్రమమువైపు వచ్చిరి. ఆ చుట్టుప్రక్కలన్నియు వెదకిరి. దొంగలు కానరాలేదు. అప్పుడువారు మాండవ్యునిసమీపించి, "అయ్యా! రాజధనము నపహరించిన చోరులీ ప్రాంతమునకువచ్చినట్లున్నది. వారేవైపునకుఁ బోయిరో మీరు చూచినయెడల మాకుఁ జెప్పుఁడని యడిగిరి. కాని మాండవ్యుఁడు మౌనవ్రతుండగుటచే రాజభటులకేమియుఁ బ్రత్యుత్తరమీ

య లేదు. ఇంతలో సమ్యాశ్రమములోపల మనుష్యుల యల
జడి వారికిఁ దోచినది. వెంటనే రాజభటు లనుమానించి, కత్తులు
సవరించుకొని చప్పుడు చేయకుండ మెల్లఁగా నాశ్రమములో
బ్రవేశించిరి. ప్రవేశించుటయే తడవుగ ధనముతో దొంగలు
వారికంటఁబడిరి. తక్షణమే రాజభటులు వారింబట్టి కట్టి
ద్రవ్యమును భద్రపఱచి మాండవ్యుఁడే దొంగలకు మొన
గాఁడై యిట్లు దొంగతనము చేయుచు మాటాడకున్నాఁడని
నిశ్చయించుకొనిరి.

రాజభటులు దొంగలతో మాండవ్యునిఁగూడ రాజ
సభకుఁ దీసికొనిపోయిరి. జరిగినదంతయు రాజునకు విన్నవించిరి.
మాండవ్యుఁడు మాటాడకుండుటయు, వాని యాశ్రమము
నందే ధనముతోఁగూడ దొంగలు పట్టుబడుటయు రాజునకుఁ
గూడ ననుమానము కలిగించినవి. ఆకారణమున రాజు చోరు
లకు మరణదండనము విధించి, పట్టణము వెలుపల మాండవ్యు
నొక శూలమునకు గ్రుచ్చివేయుఁడని యాజ్ఞాపించెను. వాని
యాజ్ఞను సారముగఁ జోరులు సంహరింపఁబడిరి. మాండవ్యుఁడు
శూలమునకు గ్రుచ్చఁబడెను. కాని మహాతపశ్శాలి యగు
వానికందువలన లేశమును బాధ కలుగలేదు. ఆశూలముపై
నతఁడు పూర్వమువలెనే నిశ్చలముగాఁ దపము చేసికొను
చుండెను. ఇట్లు పెక్కుదినములు గడచినవి. మాసములును
గడచినవి. కావలివారు రాజుకడ కేగి నిరాహారుఁడై యా

ముని యింకను జీవించియే యున్నాడని రాజునకుఁ దెలిపిరి. వానియునికి రాజునకును మహాశ్చర్యము కలిగించినది. అతఁడు దొంగ కాఁడేమో యని యప్పుడు స్ఫురించినది. ఇంకను వానిని బరీక్షించి రండని రాజు భటుల నియోగించెను.

నుఱికొంత కాలమైన తరువాతఁ గొందఱు మహర్షులా దారినేగుచు శరీరదుఃఖమును దలంపక తపస్సమాధియందున్న మాండవ్యునిఁగని నమస్కరించి "మహాత్మా! ఇట్టి మహాతపస్వివయిన నీకిట్టి దుఃఖమును గావించిన వాఁడెవ్వ"రని యడిగిరి. మాండవ్యుఁడు కన్నులువిప్పిచూచి నవ్వుచు, మహర్షులారా! ఎవ్వరని యడుగనేల? సుఖదుఃఖములు కర్మవశమునఁ గలుగుచుండును. అందుచే నెవరికష్టసుఖములకు వారే కర్తలుగాని యితరులు కానేర"రని చెప్పి మఱలఁ గన్నులు మూసికొనెను. మహర్షులరాకయు వారి సంభాషణమును గూడఁ గావలివారు రాజునకుఁజెప్పిరి. అప్పుడు రాజు పరివారముతో వచ్చి, మాండవ్యునకు నమస్కరించి, "మహాత్మా! నేను జేసిన యజ్ఞానమును సహింపుము. నన్ను క్షమింపు"మని ప్రార్థింపసాగెను. "రాజా! నీవిధి నీవు నిర్వహించితివి. నీవలన దోషములే" దని మాండవ్యుఁడు వాని ననుగ్రహించెను. రాజు వానిని శూలమునుండి తప్పించెనుగాని, శూలాగ్రమునఁ జిన్నముక్కవిరిగి వానికంఠమునందుండి పోయినది. అందుచే నాముని యణిమాండవ్యుఁడను పేరు వహించెను. పిమ్మట మాండవ్యుఁడు తన

తపఃశ్శక్తిచే యమపురమున కేగి యమునింజూచి, "నేనేమి పాపము చేసితిని? నాకిట్టి దారుణదండన మేలకలిగించితివో చెప్పు"మని యడిగెను. యముఁడు మాండవ్యునకిట్లు ప్రత్యుత్తరమిచ్చెను.

క. బాలుఁడవై తూనీఁగల గో
ళ్ళులఁ బెట్టితి నీవు నీచిఱుత కాలము ద
త్ఫలమిప్పు డనుభవింపక
తొలఁగునె హింసాపరులకు దుఃఖప్రాప్తుల్.

---

17. పాండురాజు - దుర్వ్యసనము.

సత్యవతి యెంత ప్రార్థించినను భీష్ముఁడు వివాహము చేసికొనుటకును సంతానముఁ బడయుటకును నంగీకరింపలేదని మీరు విన్నారుకదా? తరువాత నేమైనదో వినుఁడు. చిత్రాంగద విచిత్రవీర్యులు మరణించిన పిమ్మటఁ గౌరవవంశము నిరాధారమైనది. రాజ్యమరాజ్యకమైనది. అప్పుడు భీష్ముని యనుమతంబున సత్యవతి భక్తితో వ్యాసమహర్షిని స్మరించెను. వ్యాసుఁడు సామాన్యఋషి మాత్రుఁడు కాడు. అతఁడు భగవంతుఁడైన శ్రీకృష్ణుని యవతారమని దేవతలుఁగూడ వానిని బూజించుచుండెడివారు. వ్యాసుఁడు ప్రత్యక్షమైనంతనే సత్యవతి కురుకులమునకును గురురాజ్యమునకును దటస్థించిన విపత్తు

వానికెఱిఁగించెను. అప్పుడు భగవంతుఁడైన వ్యాసుఁ డనుగ్ర హించి "అంబికాంబాలికలు పవిత్రచిత్తలై నేను జెప్పినట్లొక సంవత్సరమొక పవిత్ర మతిదీక్షతోఁ గావించిరేని వారికిఁ బుత్రోత్పత్తియగు" నని పలికెను. వ్యాసమహర్షి చెప్పిన చొప్పున నంబికాంబాలిక లావ్రతము నాచరించిరి. అంబికకు ధృతరాష్ట్రుఁడును, నంబాలికకుఁ బాండు రాజును జనించిరి. అందు ధృతరాష్ట్రుఁడు పుట్టుగ్రుడ్డి.

భీష్ముని పోషణంబున వారిరువురును దినదిన ప్రవర్ధమానులై పెరిగిరి. సమస్తవిద్యలునభ్యసించిరి. విలువిద్యయందు బాండురాజు భీష్మునియంతవాఁడయ్యెను. వారికివివాహములు గూడ జరిగెనవి. గాంధార దేశాధిపుఁడైన సుబలుని కూఁతురగు గాంధారిని ధృతరాష్ట్రుఁడు పెండ్లాడెను. కుంతిభోజునికన్యయైన కుంతిని, మద్రరాజుకూఁతురైనమాద్రినిఁ బాండురాజు వివాహమయ్యెను. గాంగేయుని సాహాయ్యమున ధృతరాష్ట్రుఁడు సింహాసనము నెక్కి రాజ్య పరిపాలనము సేయుచుండెను. పాండురాజు భూమండలమునగలఁ రాజులనందఱ జయించి, ధన కనక వస్తు వాహనాదులను గొల్లకొలఁది గప్పములుగా గ్రహించి ధృతరాష్ట్రునకు సమర్పించుచుండెను. వాని పరాక్రమమునకు దిగ్విజయమునకును, సత్యవతియు, భీష్ముఁడును దల్లులు మొదలగువారెల్లరు మహానందభరితులై పాండురాజు ననేకవిధంబుల శ్లాఘించిరి. పాండురాజు తెచ్చిన ధనరాసులతో

ధృతరాష్ట్రుఁడు నూఱశ్వమేధయజ్ఞములు చేసెను. బ్రాహ్మణులకు గొప్పగొప్ప దక్షిణలీయఁ బడినవి. దీనులు, బంధులు మొదలగు దిక్కులేనివారికిఁ దగిన సంరక్షణము లేర్పఱుపఁబడినవి. క్షామచోరవ్యాధిభయములు లేక రాజ్యమంతయు రామరాజ్యమువలె సకలైశ్వర్యములతోఁ దులతూగుచుండెను.

ఇంకఁ జేయవలసిన పనులేమియు లేనందునఁ బాండురాజు మృగయావ్యసనమునం దిఱుకఁబడెను. రేయింబవళ్ళు వేటతప్ప వానికి మఱియొక యుద్యమము లేదు. ఎంతటివారైన దుర్వ్యసనమునందుఁ జిక్కకూడదు. దుర్వ్యసనములవలనఁ బెక్కనర్థములు కలుగును. పాండురాజది గుర్తింపక నిరంతరము నరణ్యములయందే నివసింపసాగెను. ధృతరాష్ట్రుఁడు వానికిఁ గావలసిన యిష్టాన్నపానభూషణాంబరాదు లన్నియుఁ బట్టణమునుండి వానికిఁ బంపించుచుండెను. ఇట్లు దినములు గడుపుచుండ నొకనాటి వేటయందుఁ బాండురాజున కొక్క మృగమైనఁ జిక్కలేదు. పెక్కు మృగముల వెంటఁ బరిగియు నొక్క మృగమునైనఁ బడనేయకుండుటచే వానికిఁ గోపమువచ్చినది. ఆకోపముతోఁ బట్టుదలయు గలిగినది. ఆ పట్టుదలవలన వానికి యుక్తాయుక్త విచక్షణజ్ఞానముపోయినది. ఒక ఆడులేడియు ఒకమగలేడియు నత్యంత సంతోషముతో నొకచోట వినోదించుచుండఁగా బాండురాజు కఠినచిత్తుఁడై యారెండింటిని నైదు బాణములతో నేలఁగూల్చెను.

ఆలేడి దంపతులలో నాడులేడి వెంటనే ప్రాణములు విడిచెను. మగలేడిమాత్రము కొంచెము కొనయూపిరితోనుండి పాండురాజుంజూచి, "ఓయీ ! నేను గిందముఁడను మహర్షిని. విలాసార్థము నాభార్యతోఁ గూడ నీమృగరూపమును ధరించి యిచ్చట వినోదించుచున్నాను. మృగములను జంపి జీవించు కిరాతుఁడైనను బరువెత్తలేని వానిని, ప్రసవసమయమందున్న వానిని, వినోదించుచున్నవానిని నెన్నఁడును సంహరింపఁడు. నీవింత కఠినచిత్తుఁడ వైతివేల? ఇఁకమీఁద నీ వెన్నఁడైన భార్యావినోదము నొందితివేని దక్షణము మృతుండ వయ్యెద' వని శపించెను.

క. ఎట్టి విశిష్టకులంబునఁ
బుట్టియు సదసద్వివేకములు గల్గియు మున్
గట్టిన కర్మఫలంబులు
నెట్టన భోగింపకుండ నేర్తురె మనుజుల్.

---

18. కుంతి - మంత్ర ప్రభావము.

శాపతప్తుండైన పాండురాజుతోఁ బాటు వాని భార్యలైన కుంతియు మాద్రియుఁగూడ మిక్కిలి దుఃఖింపసాగిరి. వేటయందేకాక భార్యలయందును భోగములయందును రాజ్య

మునందునుగూడఁ బాండు రాజునకు విరక్తికలిగినది. అందుచే నతఁడు తన జీవిత శేషమును దపస్సులోఁ గడపవలయునని నిశ్చయము చేసికొని పట్టణమునకుఁబోయి తనభార్యలకు సెల విచ్చెను. కాని మహాపతివ్రతలైన కుంతీమాద్రులు భర్తను విడిచిపెట్టలేరు. అందుచేఁ బాండురాజు వారియునికికి సమ్మతింపక తీరదయ్యెను. అప్పటికిఁ దనయొద్ద సిద్ధముగనున్న ధన ధాన్యరాసులను బ్రాహ్మణులకు దానముచేసి యతఁడు మిగిలిన వస్తువులను బరివారమును ధృతరాష్ట్రునికడకుఁ బంపివేసెను. వారుముగ్గురును వల్కలములు ధరించిరి. శతశృంగమను పర్వతముపై సత్యవ్రతములతోఁ దపము మొదలిడిరి.

ఒకనాఁడు పాండురాజు దేవతలతోఁగూడ దేవలోకమునకుఁబోవుచు వచ్చుచున్న కొందఱు మహామునులనుగాంచెను. మీరెందుఁ బోవుచున్నారని యడిగెను. 'నేడమావాస్యయగుటచే మహర్షులందఱు బ్రహ్మనుబూజించుటకై పోవుచున్నా' రని వారు చెప్పిరి. తోడనే పాండురాజుగూడ భార్యలతో బయలుదేరుట కుద్యుక్తుఁడగుచుండ ఋషులు వానిని రాఁగూడదని వారించిరి. అపుత్రకులైనవారికిస్వర్గద్వారంబు తెఱవబడదనుసంగతి నెఱింగినవాఁ డగుటచేఁ బాండురాజువిచారించి మహర్షుల ప్రోత్సాహమున ధైర్యము వహించి, సంతతియు సంతతివలన ముక్తియుఁగలుగునుపాయ మాలోచింపసాగెను. భార్యలతో నతఁడు నిత్య మీవిషయమునుగూర్చియే ప్రసం

19. దుర్యోధనుడు-పాపవ్యవసాయము

యమాదిదేవతల వరములచేతఁ బాండురాజునకుఁగలిగిన యేవురు కుమారులు దినదిన ప్రవర్ధమానులగుచుండిరి. వారు పాండవులని వ్యవహరింపఁబడుచుండిరి. అచ్చట హస్తిపురములో ధృతరాష్ట్రునకు గాంధారియందు నూరుగురు కొడుకులు నొక కుమార్తెయుఁ గలిగిరి. ధృతరాష్ట్రపాండురాజు లిరువురు నిట్లు సంపూర్ణ సంతానవంతులగుటచేతఁ గురువంశమునుగూర్చి కాని కురురాజ్యమును గూర్చి కాని భీష్మునకును సత్యవతికిని నెట్టివిచారమును లేదు.

ఇట్లుండఁగా గొంతకాలమునకుఁ బాండురాజు స్వర్గస్థుడయ్యెను. మాద్రి తన కుమారులైన నకుల సహదేవులను గుంతి కప్పచెప్పి, తాను భర్తతో సహగమనము చేసెను. మహర్షులు వచ్చి కుంతిని బాండవులను బలువిధముల నోదార్చిరి. ఓదార్చి వారిని హస్తిపురమునకుఁ దీసికొనివచ్చి ధృతరాష్ట్రున కప్పచెప్పిరి. పాండురాజు మరణమునువిని భీష్మాదులెల్లరు మిక్కిలి దుఃఖించిరి. పాండవులచే నుత్తర క్రియలు చేయించిరి. తండ్రిలేని పిల్లలని ధృతరాష్ట్రుఁడు వారినిఁజేరఁదీసి తనపుత్రులతో సమానముగ నాదరించి మన్నించుచుండెను. వాని పోషణమునఁ బాండవులు సమస్తబంధువులకును

గడు ముద్దుగాఁ బెరుగుచుండిరి. వీధులయం దాడుకొనుచున్న
ప్పుడు వారి శరీరకాంతులు, సౌందర్యాతిశయములు చూచి
పౌరులు వారిని దేవతలనుకొనుచుండిరి. సౌందర్య తేజోవిశేష
ములచేతనే గాక, తమ తమ, యుత్తమ ప్రవర్తనములచేఁ
గూడఁ బాండవులు ప్రజలచే నాకర్షింపఁబడుచుండిరి.

ధృతరాష్ట్రుని కొడుకులలో దుర్యోధనుఁడు పెద్దవాఁడు.
రెండవవాఁడు దుశ్శాసనుఁడు. పాండవులలో భీముఁడును గౌర
వులలో దుర్యోధనుఁడు నొక్కనాఁడే జన్మించిరి. దుర్యోధనుని
జన్మకాలమున ననేక దుర్నిమిత్తములు పుట్టినవి. గ్రుడ్లగూబలు
నక్కలు, గాడిదలు భయంకరముగా నఱచినవి. మేఘములు
లేకయే యాకసమునందు సూర్యమండలము మాటుపడినది.
రక్తము వర్షించినది. బంధువులు, మిత్రులు, పురోహితులు,
ప్రజలు దుర్యోధనుఁడు దుష్టుఁడును వంశనాశకుఁడు నగునని
నిశ్చయించుకొనిరి. ఆ దుర్నిమిత్తములకు సత్యవతియు నంబి
కాంబాలికలును మిక్కిలి భయపడుచుండ, వ్యాసమహర్షి,
వారి కడకు వచ్చి, "దుష్టుఁడైన దుర్యోధనుని మూలమున
మున్ముందు జరుగఁబోవు ఘోరకృత్యములు మీరు చూడ
లేరు. వీఁడు వంశక్షయకారుఁడు. ఇదంతయు ధృతరాష్ట్రుఁడే
యనుభవింపఁ గలఁడు. మీరిప్పుడే నిశ్చింతగాఁ దపోవనంబు
నకుఁ బొం" డని బోధించెను. దివ్యజ్ఞానమున నమ్మహర్షి
చెప్పినది విని సత్యవతి తన కోడండ్రతోఁ గూడ వనమున
కేగి తపము చేసికొనుచుండెను.

హస్తినాపురములోఁ బాండవులును గౌరవులు కూడఁ దఱుచు బాల్యక్రీడలతోఁ బ్రొద్దుపుచ్చుచుండిరి. ఆయాటల లోనే వారికిని వారికిని బరస్పర విరోధములు పుట్టి, క్రమక్రమముగా నగ్నిజ్వాలల వలె వ్యాపించినవి. పందెములు వేసి పరు వెత్తునప్పుడు, మల్లయుద్ధమునఁ బెనగునప్పుడు, పాండవులలో రెండవవాఁడైన భీముఁడే జయమును బొందుచుండెను. దుర్యోధనాదు లెన్నిమారు లెంత ప్రయత్నించినను నొకనాఁడైన వాని నాటలలో నోడింపలేక పోయిరి. భీముని శరీరము వజ్ర శరీరముగాని చర్మ శరీరము గాదు. అటలోఁ బదుగురు కౌరవు లొక్కమారుగ భీమునిపై బడుచుండిరి. భీముఁడు తనబాహుబలముచే వారందఱను గ్రిందఁ బడఁద్రోసి, చర్మము లొలియునట్లు నేల నీడ్చివేయుచుండెను. ఒక్కొక్క భుజముపైఁ బదుగురవంతున నెక్కించుకొని నీటిలో దుమికి, ముంచుచుఁ దేల్చుచు వారి కూపిరి యాడకుండఁ జేయుచుండెను. దుర్యోధనుని తమ్ములు కొందఱు పండ్లు కోసికొనుటకుఁ జెట్టెక్కినపుడు, భీముఁడా చెట్టును వ్రేళ్ళతోఁ గూడ నిటు నటు గదలింపఁ బండ్లతోఁ గూడఁ గౌరవులు నేలఁబడుచుండిరి.

ఈకారణములచేతఁ బాండవులపైఁ గౌరవులకు విరోధము ప్రబలినది. మాయోపాయముచేసి భీము నెట్లులైనఁ జంపివేయవలయునని, దుర్యోధనుఁడు తమ్ములతో నాలోచించెను. తమ్ములందఱు నందుకు సమ్మతించిరి. ఒకనాఁడు భీముఁడు జలక్రీడలాడి మిక్కిలి యలసి, కాసారతీరంబునఁ జల్లగాలిలో హాయిగా

నిద్రించుచుండ, దుర్యోధనుఁడు వానికరచరణములు లతలతోఁ గట్టించి గంగలోఁ ద్రోయించెను. తోడనే భీముఁడు మేల్కాని యాబంధనములనెల్లఁ దృణమాత్రముగఁ ద్రెంచి యొడ్డు చేరుకొనెను. మఱియొకనాఁడు దుర్యోధనుఁడు భోజనమున విషము కల్పించి భీమునకుఁ బెట్టించెను. దుర్యోధనుని సవతి తమ్ముఁడొకఁడు యుయుత్సుండనువాఁడది చూచి, భీమునితోఁ జెప్పివేసెను. క్షుధాతురుఁడై యున్న వాయునందనుఁడు లేశమును లక్ష్యపెట్టక భయపడక భుజించినంతనే యావిషాన్నము వానికమృతాన్నమైనది. ఇంకొకనాఁడు భీముఁడు గాఢనిద్రయందుండఁగా దుర్యోధనుని నియోగంబున వాని సారథి భయంకరములైన పెక్కు విషసర్పములను గొనివచ్చి నిద్రించుచున్న వానిని గఱపింపసాగెను. ఆక్రూరసర్పములు భీముని మర్మస్థానములను నతి తీవ్రముగఁ గఱచినవి. కొంతసేపునకు భీముఁడు మేల్కాని తన్నుఁ గఱచుచుండిన పాములను బాదములతోఁ జదుకఁ ద్రొక్కి, చేయెత్తి చెంతనున్న సారథిదౌడపై నొక్కటి చరచెను. వెంటనే యాదీనుఁడు కడవెడు రక్తమును గక్కుకొని యచ్చటనె చచ్చెను. దుష్టుల దురాలోచనములన్నియు ధర్మపరులయెడ నిట్లే వ్యర్థమగుచుండును.

క. అవిరళవిషఫణిదంష్ట్రలు
పవనజు వజ్రమయ తనువుపయి తోలును నో
పవు భేదింపఁగఁ బాప
వ్యవసాయుల చెయ్వు లర్థవంతములగునే?

---

20. ద్రోణుఁడు - పరాభవము.

ద్రోణుఁడు భరద్వాజమహర్షికిఁ గుమారుఁడు. అతఁడు బాల్యమునఁ దండ్రికడ విద్యాభ్యాస మొనర్చుచుండెను. పాంచాలదేశాధీశ్వరుఁడగు పృషతునకు ద్రుపదుండను నొక కుమారుఁడు కలఁడు. ద్రుపదుఁడుఁగూడ ద్రోణునితోడనే భరద్వాజునికడఁ జదువుకొనుచుండెను. పృషతుఁడు భరద్వాజునకు మిత్రుఁడగుటచేతఁ దన కుమారునిఁగూడ వానియొద్దనే ప్రవేశపెట్టెను. ద్రోణద్రుపదు లిరువురును నత్యంత శ్రద్ధతోఁ జాలకాలము విద్యాభ్యాసము గావించిరి. ద్రోణునకు విలువిద్యయందు మక్కువ యెక్కువ.

పృషతుఁడు కాలధర్మము నొందుటచేత ద్రుపదుఁడు చదువు చాలించి రాజ్యమునకుఁబోయి పట్టాభిషేకము చేసికొనవలసి వచ్చినది. విద్యాసక్తి తీరక ద్రోణుఁ డగ్నివేశుఁడను మహాముని నాశ్రయించి వానియొద్ద ధనుర్విద్య నేర్చుకొనసాగెను. అగ్నివేశుఁడు ప్రతిభావంతుఁడైన శిష్యునకు ధనుర్వేదమును సంపూర్ణముగా నేర్పెను. విద్యాపరిపూర్ణుండగుటచేఁ గొలదికాలముననే ద్రోణునకు విద్యార్థియవస్థ తప్పినది. ఇంక నీవు వివాహమును జేసికొని గృహస్థుఁడవై సంతానమును బడయుమని తండ్రి వానికి నియోగించెను.

తండ్రి చెప్పిన చొప్పున ద్రోణుఁడు కృపియను కన్యకను వివాహంబయ్యెను. కొలదికాలములోనే యీ దంపతులకు సుపుత్ర ప్రాప్తియుఁ గలిగినది. తల్లి దండ్రులు కుమారున 'కశ్వత్థామ' యని పేరుపెట్టిరి.

సంసారము వృద్ధియగుచున్న కొలదిని ద్రోణునకుదారి ద్ర్యము వృద్ధియగుచుండెను. భార్యాపుత్రులను సుఖపెట్టు టకై ధనమార్జింపవలసిన యవసరముతటస్థించినది. శుభకార్య ముల యందు దక్షిణలు పుచ్చుకొని కాని రాజులకడ నుద్యో గము చేసికాని బ్రాహ్మణుఁడు జీవింపవలసి యున్నది. ద్రోణుఁడు పాపమీ రెండువిధములనుగూడఁ బ్రయత్నించు చుండెను. దక్షిణలుగాని యుద్యోగములుగాని వానికెచ్చటను లభింపదయ్యె. ఇంతలోఁ బరశురాముఁడనునొకమహానీయుఁడు బ్రాహ్మణులకుఁ గోరినదెల్ల నొసంగుచుండెనని వానికిఁ దెలియ వచ్చినది. ద్రోణుఁడు వెంటనే బయలుదేరెను.

పరశురాముఁడు జమదగ్నికుమారుఁడు. అతఁడు ప్రపం చములోనున్న సమస్త రాజులను జయించి జగదేకవీరుఁడై జగత్తునకెల్ల ప్రభువైన బ్రాహ్మణోత్తముఁడు. ద్రోణుఁడు వెదకి వెదకి, మహేంద్రపర్వతముపైఁ దపముచేసికొనుచుండిన పరశు రాముని సందర్శించెను. పరశురాముఁడు నీవెవ్వరనియడుగ, 'నేను భరద్వాజుని కుమారుఁడను. ద్రోణుం డనువాఁడను. విత్తాపేక్షచే వచ్చితి' నని యతఁడు ప్రత్యుత్తరమిచ్చెను. పరశు

రాముఁడు మిక్కిలి విచారించి, 'ఓయీ! నీవు తరుణమును మించి వచ్చితివి. ఉన్నధనరాసులన్నియు బ్రాహ్మణులకుఁ బంచిపెట్టితిని. రాజ్యమంతయుఁగశ్యపుఁడనువానికి ధారపోసితిని. నేనీకొండపై, జేరుకొని తపము చేసికొనుచున్నాను. ఈశరీరమే మిగిలియున్నది. ఇవి యస్త్రములు. ఇవి శస్త్రములు. వీనిలో నీకుఁ గావలసినవి యున్నయెడలఁ దప్పకయిచ్చెదను. పుచ్చుకొను' మని చెప్పెను. ద్రోణుఁడు వాని గౌరవాబరములకు మిక్కిలి సంతసించి, చేతులుమోడ్చి, 'మహాత్మా! నీవుజగదేక వీరుఁడవు. ఈ శస్త్రాస్త్రములతోఁ బ్రపంచమంతయు జయించితివి. ఇట్టిశస్త్రాస్త్రములకంటెధనమునాకెక్కువకాదు. ఇట్టి దివ్యాయుధములుండ ధనలోపమును గలుగదు. కావున వీనిని నాకనుగ్రహింపుఁ'డని ప్రార్థించెను. తత్క్షణమేపరశురాముఁడు తనశస్త్రాస్త్రములను ద్రోణునకిచ్చి వానిని బ్రయోగించు రహస్యములను మంత్రములను గూడ నతిప్రీతితో నుపదేశించెను.

ధనము లేక పోయినను దివ్యాస్త్రలాభము గలిగినందులకు ద్రోణుఁడు సంతోషించుచునింటికివచ్చెను. ఎంతసంతోషించినను దారిద్ర్యముచేత సంసారమును సమపుటవానికసాధ్యముగానుండెను. భార్యాపుత్రుల కింటసన్నోదకములున్న యెడల నిరంతర ప్రయత్నము లెన్నియైనఁ జేయవచ్చును. అందుచే ధనప్రయత్నము ద్రోణునకుఁ దప్పినది కాదు. ఆ

సందర్భములోఁ దన చిన్ననాఁటి మిత్రుఁడైన ద్రుపదరాజు వానికి జ్ఞప్తికివచ్చెను. పట్టభద్రుఁడై స్వతంత్రుఁడై రాజ్యమేలుచుండిన తన మిత్రుఁడు తనకుఁ దప్పక యుపకారము చేయఁగలఁడని వాని కాశపొడమినది. ఆయాశతో ద్రోణుఁడు పాంచాలరాజ్యమున కేగి ద్రుపదరాజును దర్శించెను. అప్పుడు రాజు సింహాసనమున నిండుకొలువుండి నీవెవ్వఁడవని ద్రోణునడిగెను. తన్నుఁ జూచినంతనే రాజత్యాదరమున గౌరవించునని యనుకొనుచుండిన ద్రోణుఁడా ప్రశ్న కాశ్చర్యపడి, "నేను ద్రోణుండను వాఁడను. బాల్యమున మనము సహాధ్యాయులము. నన్నింతలోనే మఱచితివా" యని యడిగెను. ఐశ్వర్యగర్వాంధుఁడైన రాజా మాటలు విని సహింపక యత్యాగ్రహమును బొంది "దరిద్ర బ్రాహ్మణుండవైన నీకును మహారాజునైన నాకును నెక్కడి స్నేహము? నీవు నన్నిట్లనవచ్చునా? స్నేహములైనను వివాహములైనను సమానులకే గాని దరిద్రులకును ధనవంతులకును నెందైన జరుగునా? నీవు నోటికివచ్చినట్లెల్లఁ బ్రేలక తక్షణము యిందుండి వెడలి పొమ్మని తీవ్రముగాఁ బలికెను. పాపము ద్రోణునినోట మాట లేదు. నిండుకొలువులో ద్రుపదుఁడు చేసిన పరాభవమున కతఁడు మిక్కిలి ఖిన్నుఁడయ్యెను. వానికప్పుడు విపరీతమైన యాగ్రహముజనించినది. అయ్యాగ్రహాతిశయముచే వానికన్నులు నిప్పుకణములవలె మారినవి. "ఓరీ! గర్వాంధుఁడా! నీవుచేసిన పరాభవమునకుఁ దగిన ప్రాయశ్చిత్తముచేసి, నీయైశ్వర్యమద మడగించెదను. తొందరపడకు"

మని మనసులోఁ బ్రతిజ్ఞచేసికొని ద్రోణుఁడుతక్షణమయచ్చట నుండి వెడలిపోయెను.

క. తనువున విఱిగిన యలుఁగుల
ననువునఁ బుచ్చంగవచ్చు నతినిష్ఠురతన్
మనమున నాటినమాటలు
వినుమెన్ని యుపాయములను వెడలునె చెపుమా.

21. అర్జునుఁడు - గురుదక్షిణ

పట్టణవాసమునఁ గుటుంబజీవనముసుఖముగా జరుగునని యెంచి ద్రోణుఁడుభార్యాపుత్రులతో హస్తిపురమునకుబయలు దేరెను. ఆకాలములో హస్తిపురమువంటి లక్ష్మీకరమైనపట్టణ మింకొకటిలేదు. అట్లు ద్రోణుఁడు కుటుంబముతో బయలుదేరి పట్టణసమీపమునకు వచ్చునరికి, బంతులాటలాడుకొనుచున్న పాండవులును గౌరవులును వాని కంటఁబడిరి. ఆయాటలో బంగారుబంతి సమీపమున నున్నయొకనూతిలోఁ బడిపోయి నది. ఆబంతినిఁ దీసికొను సాధనములేక నూట యేవు రన్న దమ్ములును నూతిచుట్టుమూగిరి. అప్పుడు ద్రోణుఁడు వారిని సమీపించిసంగతి తెలిసికొని, నవ్వుచు, "రాజకుమారులారా ! ఇంతటి స్వల్పకార్యమునకే యింతతడబడుచున్నా రేమి? మీరు విలువిద్య నేర్చుకొనుచుండలేదా ? నూతిలోనున్న బంగరు

బంతిని నాబాణములతోఁ దీసి మీకిచ్చెదను జూడుఁడు. ఈ విద్య పరులెవ్వరు నెఱుఁగరు." అని చెప్పి విల్లెక్కుపెట్టి యొక బాణమును మంత్రించి నూతిలో విడిచెను. వారందఱుఁ జూచుచుండ నాబాణము బంతిని గ్రుచ్చుకొనెను. ద్రోణుఁడు మఱియొక బాణమును విడువ నది యాబాణమును గ్రుచ్చుకొనెను. ఇట్లతఁడు బాణములతో నూతిపొడవున నొక త్రాడు గావించి, చేతికందినంతనే పైకిఁ దీసివేసెను. ఆ బాణములతో బంతియు వచ్చినది.

రాజకుమారులు కెవ్వున కేకలిడుచు బంతి యెగరవేసికొనుచు, ద్రోణుని బట్టి రాజమందిరమునకుఁ గొనివచ్చి, తమ తాతగారైన భీష్మునకుఁ జూపి వృత్తాంతమంతయు నెఱింగించిరి. భీష్ముఁడు ద్రోణుని బూజించి వాని కపరిమితమైన ధనధాన్యరాసులొసంగి రాజకుమారుల కస్త్రవిద్యాగురువుగా నియోగించెను. మంచిదినములలో సంపద లప్రయత్నముగనే వచ్చుచుండును. చెడుదినములలో నెంత ప్రయత్నించినను లాభముండదు. దారిద్ర్యపీడితుఁడైన ద్రోణుఁడిప్పుడు గొప్ప యైశ్వర్యవంతుఁడై రాజకుమారులకు విలువిద్య చెప్పుటకుఁ బ్రారంభించెను. "నా యొద్ద నస్త్రవిద్య నభ్యసించి నాయిష్టము నెవరు తీర్పఁగలరో చెప్పుఁ" డని ద్రోణుఁడు రాజకుమారుల నందఱ నడిగెను. దుర్యోధనాదులు నూరుగురు మొగములు వంచుకొని యూరకుండిరి. అప్పుడు కుంతికుమారులలో మూఁడవవాఁడగు నర్జునుఁడు, గురునకు నను

స్కరించి " మీ యభీష్ట మెట్టిదైనను నేను దీర్చెద " అని ప్రతిజ్ఞ చేసెను.

తనయిష్టమును సేయఁబూనిన యర్జునుని యాచార్యుఁ డతిస్నేహముసఁ గౌఁగిలించుకొని మహానందమును బొందెను. ప్రతిదినము నితర రాజ్యములనుండి కూడ రాజకుమారులు హస్తిపురమునఁ బ్రవేశించి ద్రోణాచార్యునికడ నస్త్రవిద్యాభ్యాసమును బ్రారంభించుచుండిరి. ద్రోణుని బోధనా నైపుణ్యము వలన వాని శిష్యులందఱు నత్యల్పకాలములో నత్యధికమైన విద్య నొందఁ గలుగుచుండిరి. వందల కొలఁది నున్న రాజకుమారులలో నర్జునుఁడే ప్రతి విషయమునందు నగ్రస్థానము నొందుచుండెను. కౌరవులలో ననేకులు వానికంటె నధికులు కావలెనని ప్రయత్నించుచుండిరి. కాని విలువిద్య యం దర్జునుని ప్రతిభావిశేషము వారి కెవ్వరికిని బట్టువడలేదు. ఒక్కొక్కప్పుడు ద్రోణుఁడు గూడ వాని యస్త్రవిద్యాకౌశలమునకు వింతపడుచుండెడివాఁడు. తన ప్రతిజ్ఞ నెరవేర్చుట కొక్క యర్జునుఁడు తప్ప రాజపుత్రులలో మఱియొకఁడు సమర్థుఁడు కాఁడని యెంచి, కొడుకునకుఁ జెప్పని రహస్యములుఁ గూడ ద్రోణుఁడు వానికిఁ జెప్పుచుండెను.

కొంతకాలము గడచిన తరువాత భీష్ముఁడు ధృతరాష్ట్రుఁడు మొదలగు పెద్దలు రాజకుమారుల యస్త్రవిద్యానైపుణ్యమును బరీక్షించిరి. ఆ పరీక్షలో నందఱికంటె నర్జు

నుండే ప్రథమగణ్యుండయ్యెను. ఆనాఁడే యర్జునుని కీర్తి వెల్లివి
రిసెను. అర్జునుఁడు ద్రోణుని యంతవాడయ్యెనని భీష్మాదులే
నిశ్చయించినప్పుడితరుల లెక్క లేల? ఆ మఱునాఁడుదయ
మున శిష్యులెల్లను పాఠశాలకు వచ్చినంతనే ద్రోణుఁడు
వారి నందఱిని బిలిచి నాకు గురుదక్షిణ యొసంగుఁడని
యడిగెను. అడిగినంతనే రాజకుమారులెల్లరు వాని పాదము
లకు నమస్కరించి కట్టుకొని నిలిచి మీకేయ్యది యిష్టంబు
చెప్పిన తక్షణము తెచ్చెదమని యేకగ్రీవముగాఁ బలికిరి.
ఐశ్వర్యగర్వాంధుఁడైన పాంచాల రాజును బట్టితెచ్చుటయే
నాకు గురుదక్షిణ యని ద్రోణుఁడు చెప్పెను.

చెప్పుటయును తడవుగ దుర్యోధన దుశ్శాసనాదులైన
కౌరవులును దక్కిన రాజపుత్రులును దమ తమ శస్త్రాస్త్రము
లతో రథారూఢులై బయలుదేరి ద్రుపదుని పట్టణమును
ముట్టడించిరి. వారివెనుక పాండవులును రథములెక్కి ద్రోణుని
తోఁగూడ వెడలిరి. అప్పుడర్జునుఁడు ద్రోణుంజూచి “గురు
వర్యా! ద్రుపదరాజు మహాస్త్రకోవిదుఁడని మీరొకమారు
సెలవిచ్చితిరికదా! ముందుఁ బఱువెత్తిన మన దుర్యోధనాదుల
కతఁడు పట్టువడునా?” యని యడిగెను. ద్రోణుఁడు నవ్వుచు
నూరకుండెను. పాండవులు పాంచాలపురము సమీపించుసరికి
కురుకుమారులకు బాంచాల రాజునకును ఘోరయుద్ధము
జరుగుచుండెను. పాంచాలపతి మహాసైన్యముతో వచ్చి

దుర్యోధనాదులను బాణవర్షములో ముంచివేసెను. వారి రథములను బగులఁగొట్టెను. వారి సారథులను జంపివేసెను. వారి కవచములను జీల్చివేసెను. వారికోదండములను ద్రుంచి వేసెను. ఇంక యుద్ధరంగమున నిలువఁజాలమని హాహాకారములతో వారందఱుఁ బాండవు లున్నయెడకుఁ బఱువెత్తిరి. తోడనే యర్జునుఁడు ద్రోణునకు ధర్మరాజునకు నమస్కరించి, భీముని నకులసహదేవులను దోడుగానుంచుకొని, పాంచాల సైన్యములపైఁబడెను. అర్జునుని బాణవర్షముచేత శత్రుసైన్యములశౌర్యాగ్ని క్షణములోఁ జల్లారిపోయినని. బెబ్బులింజూచిన లేళ్ళమందలవలెఁ దన సైన్యములు పాఱిపోవుట చూచి, ద్రుపదుఁడు మహాపౌరుషముతో నర్జునుని పైకివచ్చెను.

అర్జునుఁడు కొంతసేపు వానితో యుద్ధముచేసి, కొదమ సింగమువలె వాని రథంబుపై కుఱికెను. తోడనే సైన్యములన్నియు హాహాకారములు గావించినవి. భయంకర ఖడ్గ హస్తుండైన యర్జునునిఁ జూచినంతనే ద్రుపదునకు మతిపోయి నది. ప్రాణభీతికలిగినది. శరీరము గడగడవడకినది. అర్జునుఁడు వానింబట్టి కట్టి రథంబుపైఁ బడవేసి తెచ్చి ద్రోణునకుఁజూపి, “గురూత్తమా! ఇదిగో నాగురుదక్షిణ” యని పలికెను. ద్రోణుఁడు నవ్వుచు ద్రుపదునిఁ జూచి” ఓహో! మీ రెవ్వరు? ద్రుపదమహారాజుగారా? మీకైశ్వర్య గర్వమను రోగము

కుదిరినదా? ఇప్పుడైనను మమ్ము రాజ్యపీఠిఁ దెచ్చుకొందుమా?"
అని పెక్కు విధములఁ బరాభవించి విడిచెను.

క. ప్రక్షీణదర్పుఁ ద్రుపదు ర
థాక్షమునకుఁ గట్టి తెచ్చి యర్జునుఁడు క్రియా
దక్షుండయి గురున కు గురు
దక్షిణఁ దానిచ్చి చేసెఁ దత్సమ్మానమున్.

---

22. దుర్యోధనుఁడు-లాక్షాగృహము

అర్జునుఁడు ద్రుపదునిఁ బట్టితెచ్చిన నాటనుండియు నాని యస్త్రవిద్యాకౌశలము పూర్వము కంటెను లోకప్రసిద్ధి గాంచెను. ప్రజలకుఁ బాండవులపై సత్యధిక భక్తి గౌరవములు గలిగినవి. ధృతరాష్ట్రుండును మిక్కిలి సంతసించి భీష్మాదులతో నాలోచించి ధర్మరాజును యౌవరాజ్యాభిషిక్తునిఁ గావించెను. పట్టభద్రుండైన ధర్మజుఁడు ధర్మపరిపాలనము చేయుచుండ వీరాగ్రేసరులైన యాతని సలువురు తమ్ములును సకల దిక్కుల యందలి రాజులను జయించి, కప్పములను గొనివచ్చి యన్నగారికి సమర్పించుచుండిరి.

దుర్యోధనుని ద్వేషాగ్ని మరల రగులుకొనినది. అన్ని విషయములయందును బాండవులు యున్నతి నాతఁడు సహింప

లేకుండెను. బాల్యక్రీడలలోఁ గలహములు పుట్టినప్పటినుండి యుఁగూడఁ బాండవు లెట్టులైనఁ గడ తేర్పవలయుననియే వాని ముఖ్యప్రయత్నము. ధర్మజుని పట్టాభిషేకము పాండవుల దిగ్విజయము మున్నగునవిచూచి, యీసారి వారినిమొదలంటఁ సంహరింపవలయునని యామూర్ఖుఁడు నిశ్చయించుకొనెను. అట్టి నిశ్చయముతో నతఁడొకనాఁడు తండ్రినిసమీపించి తన మనోదుఃఖము నిట్లువెల్లడింపనారంభించెను "తండ్రీ! బాల్యమునుండియుఁ గూడ బలవంతులగు పాండవులకు నేను వెఱచుచున్నాను. అందుకుఁదగినట్లునీవు పాండవ జ్యేష్ఠుని యౌవరాజ్యాభిషిక్తునిఁ జేసితివి. ఆకారణమున మన ప్రజలును, మన బ్రాహ్మణ ప్రధానవరులును మన ముందు భక్తివిశ్వాసములు విడిచి పాండవదాసు లగుచున్నారు. ప్రజలెల్లరును మున్ముందు ధర్మరాజునే సార్వభౌమునిగా నెంచుకొనెదరు. ఇంక మన వంశమువారి కెప్పటికిని రాజ్యార్హత యుండదు. మూర్ఖులైన పౌరజనంబులు పాండవులను బొగడుచుండుటయు నిన్ను నన్ను నిందించుచుండుటయు నిరంతరము నేను వినఁ జాలకున్నాను. కావున వారల నెట్లయిన నిప్పురంబు నుండి వెడలింపవలయు."

ఆ మాటలకు ధృతరాష్ట్రుండు మిక్కిలి దుఃఖించెను. పాండవులను విడిచిపెట్టుట వాని కిష్టములేదు. అందు ముఖ్యముగా ధర్మరాజునాతఁడు విడిచియుండలేఁడు. అందుచేఁ బాండ

వులయందలి మత్సరమును విడిచి వారితోఁ గలిసి యుండు మని కొడుకున కనేక విధముల బోధించెను. తండ్రి యెంత బోధించినను దుర్యోధనుఁడు తనపట్టుదల విడువలేదు. దుర్యోధనుని రోదనము వినలేక కడకు ధృతరాష్ట్రుఁడు సమ్మతించి పాండవులను వారణావతమునకుఁ బంపివేయుటకు నిశ్చయించెను. అట్టి నిశ్చయముతో నతఁడు పాండవులను పిల్పించి యిట్లనియె.

“ కుమారులారా ! వారణావతమును గూర్చి మీరు వినియే యుందురు. అది జగత్పావనమైన గంగాతీరమున నున్నది. మీవంటి రాజకుమారులకు మిక్కిలి నివాస యోగ్యమైనది. జననీ సమేతులై మీ మంత్రి పురోహితాది వర్గములతోఁ గూడ నేగి యందుఁ గొంతకాలముండి మరలి రండు. ” ధర్మరాజాదులు వెంటనే యందుకు సమ్మతించి వారణావతమునకుఁ బ్రయాణమైరి. అన్నదమ్ములేవురును గాంధారీ ధృతరాష్ట్రులకును, భీష్మద్రోణాదులకును నమస్కరించిరి. దుర్యోధనాది సోదరుల నందఱఁ బ్రియపూర్వకముగ సంభావించిరి. వృద్ధబ్రాహ్మణులకుఁ మ్రొక్కి వారి యాశీర్వాదముల నొందిరి. ఎల్లవారును మీ పునర్దర్శనము మాకు శీఘ్రకాలములోఁ గలుగుఁ గాక యని పలుకుచుండ బ్రాహ్మణుల స్వస్తి వచనములతోఁ గూడ కుంతీసమేతులై పాండవులు వారణావతమునకుఁ బయలుదేరిరి.

పాండవులు హస్తిపురము విడిచినంతనే దుర్యోధనుఁడు తమ్ములతోఁ గూడ మహాసంతోషభరితుఁ డయ్యెను. పాండవ

సంహారమునకు దనకు మంచి యవకాశము కలిగినదని యెంచి యతఁడు పురోచనుఁడను శిల్పిని రప్పించెను. పురోచనుఁడు వచ్చినంతనే దుర్యోధనుఁడు వానిని గౌరవించి, ఓయీ! నీవొక్కఁడవె నాకుఁ బరమవిశ్వాసివి. వాయువేగంబుగల వేసడములఁ బూనిన రథమెక్కి నీవిప్పుడ వారణావతమునకుఁ బోవలయును. పోయి యందు నీశిల్పకలాచతురత్వ మేర్పడ లక్కతోనొక విశాల సుందర మందిరమును నిర్మింప వలయును. నిర్మించి యందుఁ బాండవుల విడియింపవలయు. విడియించి వారలేమఱి యున్న సమయముఁగని పెట్టి యాలాక్షాగృహమునకు నగ్ని దగిలించి పాండవుల మరణవార్తతో వచ్చినాకు శ్రవణానందము గావింపవలయు" నని యాజ్ఞాపించెను.

దుర్యోధనుని యాజ్ఞానుసారముగఁ బురోచనుఁ డతిత్వరితగతిని వారణావతమునకుఁ బోయి యక్కడ లక్కయిల్లు నిర్మించుటకుఁ బ్రారంభించెను. పాండవులును గొన్ని దినముల కచ్చటఁ బ్రవేశించిరి. వారువచ్చునరికి లాక్షాగృహము పూర్తియైనది. మీరిందు నివసింపవలయునని పురోచనుఁడు వారలను బ్రార్థించెను. సుధాధవళంబైన యాసుందర మందిరము చూచి మెచ్చి పాండవులందు నివసించిరి. కృష్ణచతుర్దశినాఁటి రాత్రి, పాండవులు నిద్రించుచుండ, లాక్షాగృహమునకు నిప్పంటింపవలయునని దుర్యోధనుని యాజ్ఞ. ఈరహస్యమును ఖనకుఁడను నొక యాప్తుఁడు పాండవులకుఁజెప్పివేసెను. ఆ పాపగృహమునుండి తప్పిపోవుట కనువైన యొక

బిలమును గూడఁ ద్రవ్వించెను. దుర్యోధనుని దుర్నయమును నరుఁ బాంధవులు విస్మితులై, మిక్కిలి జాగరూకతతోడనే సంచరించుచుండిరి. వారిప్పు డేమి చేయుచుందురో కనిపెట్టి తనకుఁ జెప్పుచుండుటకుఁ బురోచనుఁ డొక కిరాత స్త్రీ నచ్చటఁ గాఁపుంచెను.

ఇంతలో లాక్షాగృహ దహనదినము వచ్చినది. ఆ కృష్ణచతుర్దశినాటి రాత్రి, కాపున్న నిషాదవనిత తన యేవురు కొడుకులతోఁ జేఁద్రాగి మైమఱచి తెలియకుండ నాయింటి ప్రక్కనే నిద్రించుచుండెను. పురోచను కన్న మున్నుగా భీముఁడు తన యన్నను దమ్ములను దల్లిని శీఘ్రముగా బిలములోనికిఁ బంపి, పురోచను డున్న గృహమునకు మెల్లఁగఁ దానే నిప్పంటించి, యందుండి వెడలిపోయెను. పాండవులు సురక్షితముగా బిలమునుండి దాఁటిపోయిరి. ఆకాశమంటు మంటలతో లాక్షాగృహము క్షణములో భస్మరాశి యైనది. నిషాదవనిత తన యేవురు కొడుకులతో దహింపఁబడినది. ఇట్లు దుర్యోధనుని యధర్మప్రయత్నము వ్యర్థమైనది. ధర్మమూర్తులైన పాండవులకే శుభము కలిగినది.

గీ. వేదవిహితంబులును శాస్త్రవిహితములును
శిష్టచరితంబులును నానఁ జెప్ప నొప్పి
ధర్మములు మూఁడు విధములఁ దనరుచుండు
కడగి యున్నియు సద్గతి కారణములు.

23. భీముఁడు - కుటుంబ రక్షణము.

లాక్షాగృహ దహనంబునఁ బురోచనుఁడును భస్మ మయ్యెను. చచ్చిన నిషాదవనితను నామె యేవురుకొడుకులను జూపి ఖనకుఁడు కుంతియుఁ బాండవులును గతించిరని చెప్ప నారంభించెను. వారణావతవాసులెల్లరు నాశవములను జూచి దుఃఖింపసాగిరి. ఈయసత్య మరణవార్తను ఖనకుఁడు హస్తి పురంబునఁగూడ జెప్పెను. పట్టణమంతయు రోదనధ్వనులతో నిండెను. మహాసాధ్వియైన కుంతిం దలంచియుఁ బాండవుల సుగుణసంపదలం దలపోసియు రాజమందిరంబెల్ల ఘొల్లున నేడ్వసాగెను. ఆదుఃఖవార్తను నిండుసభలో విని పాపము ధృతరాష్ట్రుఁడుగుండెలు బాదుకొనుచు నావలించినట్లుచేసెను. పాండవులకిట్టి దుర్మరణము దుర్యోధనుని మూలముననే కలిగి యుండునని యెంచి ప్రజలును బంధు మిత్రాదులును గూడ వాని ననేకవిధములఁ దూలనాడిరి. కాని దుర్యోధనుఁడాటిదూ షణములను లేశమును బాటింపలేదు. తమ్ములైన దుశ్శాసనా దులతోడను మిత్రులైన కర్ణాదులతోడను మహానంద భరి తుఁడై నాఁటిదినమతండు పర్వదినమువలెఁ గడపెను.

ఇచ్చట బిలములోఁ బ్రవేశించినపాండవులుప్రాణభీతిచే నతిత్వరితగతిం బోవుచుఁగొంతసేపున కలసిపోయిరి. కుంతిలేశ మును నడువలేక పోయెను; ధర్మరాజాదులడుగిడఁ జాలకుండిరి.

నాఁటి నకు రేయుని లేశమును నిద్రలేక వారి శరీరములు తూలి పోవుచుండెను. అప్పుడు భీముఁడు తల్లిని మూఁపుమీఁదను ధర్మరాజార్జునులను బాహువుల మీఁదను, నకులసహదేవులను దొడలమీఁదను నెక్కించుకొని, వారు తన్నుఁ గట్టిగబట్టి యుండ, చీకటియనక ముండ్లనక రాళ్లనక మహావేగంబునఁ బోయి పోయి మఱునాఁడొక యరణ్యమునఁ బ్రవేశించెను. వారందఱుఁ జల్లనియొక చెట్టునీడను జేరుకొనిరి. మితిమీరిన యాకలియు దప్పికయు భరింపలేక; భీముఁడు దక్కఁ దక్కిన వారందఱుఁ జల్లని యాచెట్టునీడను మూర్ఛపోయినట్లు నిద్ర పోయిరి. భీముఁడా చెట్టెక్కి నలువంకలు చూచి సమీపముననే యొక కొలను గాంచెను. తల్లియు నన్నదమ్ములును దప్పితీర్చుట కతఁడా సరోవరము కడకేగి కృతస్నానుఁడై తాను వలసినంత నీరమును ద్రావి, తామరాకు దొన్నెలతోఁ దన వారికై జలములఁ గొనివచ్చెను. కాని గాఢనిద్రయందున్న వారల నిద్రకు భంగము గలిగింపలేక యతఁడా జలముల నొకచో భద్రపఱచియుంచెను.

భీముఁడు వారి ప్రక్కనే కూర్చుండెను. కఱకుఱాలనేలపై నిసుక పట్టియున్న వారిశరీరములను జూచెను. దుష్టుఁడైన దుర్యోధనుని మూలమున సుకుమారులైన తనవారికిట్టి కష్టములు గలిగెనుగదా యని యూరక దుఃఖింప సాగెను. క్షణమాత్రములో సకలైశ్వర్యములు నంతరించి, యరణ్యవాసము కలిగినందుకు వింతపడసాగెను. అట్లు వింతపడుచుండ, సాక్షా

త్కరించిన లక్ష్మీవలెనే యొకదివ్యసుందరివచ్చి వానికట్టెదుట నిలిచెను. భీముఁడాచక్కని కన్యకంజూచి, యామె సౌందర్యాతిశయమునకు విస్మితుఁడై, "సుందరీ ! నీవెవ్వతెవు ? అడవులలో నింతప్రొద్దేల మెలఁగెదవు. పొమ్ము. పొ"మ్మనిపలికెను. వానిమాటల కాసుందరి నవ్వుచు, "మనోహరా ! ఈయరణ్యము హిడింబుఁడను రాక్షసేశ్వరుని వాసస్థానము. నేనాతనికిఁ జెల్లెలను. హిడింబయనుదానను. మాయన్నమీరిందుఁ బ్రవేశించుటచూచి, మిమ్మందఱను జంపితెచ్చి వంటకముచేసి తనకుఁ బెట్టుమని నన్నుఁ బంపెను. నేనుఁగూడ నట్టితలంపు తోడనేవచ్చి వజ్రశరీరుఁడవైన నీసుందరాకృతిం జూచి మోహించితిని. నన్ను భార్యగాఁ బరిగ్రహింపుము. మాయన్న వలని భయంబులేకుండ మన మిరువుర మెందేనింబోవుద"మని ప్రార్థించెను. అందుకు భీముఁడు, "ఓసీ ! మీ యన్నవలన నాకు లేశమును భయంబులేదు. రానిమ్ము. గాఢనిద్రయందున్న తల్లిని నన్నదమ్ములనువంచించి స్త్రీలోలుఁడనైపోయెద ననుకొంటివా? ఊరక వ్రేలక పొ"మ్మని తృణీకరించెను.

హిడింబ వానిపాదములపైఁబడి "ప్రాణేశ్వరా ! ఈ జన్మమున నీవే నాకుఁ బతివి. నన్ను రక్షింపుము. నన్నుఁ జేపట్టితివేని మాయన్న మీయందఱను రక్షింపఁ గలఁడు. వానిని సామాన్యునిగా గణింపకుము. వాని వనముఁ జొచ్చి బ్రతికిపోవుట మృత్యుముఖమునుండి బ్రతికిపోవుట. దానవకన్య నగు నేనుకామచారిణినై మీయందఱను మీయిచ్చకువచ్చిన

ప్రదేశమునకుఁ గొనిపోఁగలను. నన్ను రక్షించిన నిన్నును నీకుటుంబమును రక్షించుకొనినవాఁడవగుదువు." అని పలికెను. ఈ సంభాషణలోనే భయంకరములైన హిడింబుని బొబ్బలును గేకలును వారికి వినవచ్చెను. చెల్లెలింత యాలస్యము చేసినదని హిడింబుఁడామెపై నత్యాగ్రహమునువహించి పండ్లు కొఱకుచుఁ గేకలిడుచు వచ్చుచుండెను. అప్పుడు హిడింబగడగడ వడకుచు, "ప్రాణేశ్వరా! రక్షింపు"మని భీముని వెనుకఁ జొచ్చెను. భయంకర వికారుఁడైన హిడింబుఁడు వచ్చినంతనే భీముఁడు చెలరేగి, తటాలున వానిజుట్టుపట్టి, వానికేకల వలనఁ దనవారికి నిద్రాభంగము గలుగకుండ, కొంచెము దూరమీడ్చుకొనిపోయెను. అప్పటికిని వారికి నిద్రాభంగముతప్పినది కాదు. ఆరక్కసుని బొబ్బలవలన వారందఱు మేలుకొనిరి. మేలుకొని చెంతనున్న హిడింబంజూచి, యాశ్చర్యపడ "నీవెవ్వతెవు. మాభీముఁ డెక్కడ?" యని యాతురతతో నడిగిరి. హిడింబ భయభక్తులతోఁ గుంతికిని, ధర్మజునకును మ్రొక్కి, తనవృత్తాంత మంతయుఁ జెప్పి, భీమహిడింబులీ సమీపముననే పోరాడుచున్నారని పలికెను. రాక్షస కన్యయైనను హిడింబ సౌందర్యాతిశయమునకును నామె యుత్తమ శీలమునకును సంతసించి, వారందఱు నామెతో యుద్ధభూమికి వచ్చిరి.

అచ్చట భీమ హిడింబాసురు లతిఘోరముగఁ బోరాడుచుండిరి. ఇరువురకును జయమునుగూర్చి సంశయముకలిగినది.

ఇరువురకును ప్రాణభీతికలిగినది. అట్టిస్థితిలో భీముడు తల్లిని అన్నదమ్ములనుజూచి, యర్జునుని ప్రోత్సాహవాక్యములువిని, కోపోద్రిక్తబలమును గొప్పధైర్యమును వహించి, యారక్కసుని పాదములుపట్టి గిరగిరందిప్పినేలం గొట్టెను. తోడనే నోట రక్తమును గ్రక్కుచు నారక్కసుడు పర్వతమువలెం గూలి చచ్చెను. సంతోషముతో సందఱును గెప్పునగేకలిడిరి. అప్పుడు భీముడు హిడింబనుజూచి, "నీవింకనుమాతోడనేయుంటివా? నిన్నును మీయన్నకడకుంబంపెదను గ" మ్మని పలుకుచుండ హిడింబ కుంతిని ధర్మజుని శరణువేడెను. వారామెనుగరుణించి భీముని శాంతపరచి "నాయనా! దీనురాలైనయీమెను బరిగ్రహింపుము. రాక్షసకన్య యయ్యును శరణుజొచ్చినపుడు రక్షించుట ధర్మము. మనకాపదగలిగినను ధర్మమున కాపద గలుగనీయరాదు. నిన్నుంగోరి యీమె యన్నను వదలుకొనినది. కావున మాయాజ్ఞను మన్నింపు" మని పలికిరి. భీముడువారి యాజ్ఞచొప్పున హిడింబను భార్యగా సంగీకరించెను. కొంతకాలమునకు వారికి ఘటోత్కచుండను సుతుడు పుట్టెను.

క. ఆపదయైనను ధర్మువు
ప్రాపుగ రక్షింపవలయుఁ బరమార్థము ధ
ర్మోపాయము ధార్మికులకు
నాపద జన్మాంతరమున కనుగతమగుటన్.

---

24. కుంతి - ప్రత్యుపకారబుద్ధి.

మహావీరుఁడైన ఘటోత్కచుఁడు పుట్టినంతనే నవయౌవనుఁడును మహాస్త్రకోవిదుండును నయ్యెను. వానిం జూచి పాండవులును గుంతియు నత్యాశ్చర్యము నొందిరి. ఘటోత్కచుఁడు కొన్ని దినములు తండ్రులకడనుండి మీరు తలంచినప్పుడెల్లఁ బ్రత్యక్షమగుచుందునని చెప్పి సెలవుగైకొని తల్లితోఁ గూడ రాక్షసలోకమునకుఁ బోయెను. పిమ్మటఁ బాండవులు శాలిహోత్రుఁడను మహర్షియొద్ద ననేకశాస్త్రము లభ్యసించి యచ్చటనుండి వెడలి యేకచక్రపురం బను నొక యగ్రహారము చేరుకొనిరి. జటాజినములు వల్కలములు ధరించి వారేవురును వేదాధ్యయనము సేయుచు బ్రాహ్మణ కుమారుల వలెనే యాగ్రామమున సంచరించుచుండిరి. వారు బ్రాహ్మణులనియే గ్రామస్థులనుకొనుచుండిరి. ఒక బ్రాహ్మణగృహస్థుఁడు వారి నాదరించి తనయింట నివాసమొసంగెను. పాండవులందునివసించుచుఁ బ్రతిదినము నింటింట భిక్షాన్నమును దెచ్చుకొనుచుఁ దల్లికొసంగుచుండిరి. తెచ్చినవానిలో సగము భాగము భీమునకుంబెట్టి తక్కినసగమును గుంతి, కడమకొడుకులును దానును భుజించుచుండెను. తేజోమూర్తులైన పాండుకుమారులంజూచి

భగవంతుఁ డిట్టివారి కీభిక్షాటనమేల కల్పించెనో యని గ్రామస్థులు విచారించుచుండిరి.

తన యింట నివాస మొసంగి యాదరించుచుండిన బ్రాహ్మణగృహస్థున కేమి ప్రత్యుపకారము చేయవలయునో యని కుంతి నిత్యమును మనస్సులో నూహించుచుండెను. ఎంత యూహించినను ప్రస్తుతము తాను జేయఁగలిగిన దేమియు నామెకుఁ దోచలేదు. ఇట్లుండ నొకనాఁటి మధ్యాహ్నమున భీముఁడు దక్కఁ దక్కినవారు భిక్షాన్నములను దెచ్చుటకు బయలుదేరిరి. భీముఁడును గుంతియు మాత్రమే యింటనుండిరి. అప్పుఁ డాకస్మికముగ నాబ్రాహ్మణగృహమునుండి పెద్దరోదన ధ్వని కుంతికి వినవచ్చినది. కుంతి వింతపడి వినుచు భీముని బిలిచి "కుమారా! ఆరోదన ధ్వని వినుము. మన కుపకారియైన బ్రాహ్మణున కేదేనాపద తటస్థించి యుండును. ఆపత్కాలంబున వానికిఁ దోడుపడుటకంటె మనకుఁ గావలసిన దేమి?" యనిపలికెను. భీముఁడును దల్లిమాటలకు సంతసించి "అమ్మా! ఎవ్వరివలన నెట్టియాపద యాబ్రాహ్మణునకుఁ గలిగినదో కనుఁగొనిరమ్ము. ఎట్టిదుర్ఘటకార్యమైనను నేను జేసి యాతనికి శుభము గలిగించెద" నని చెప్పి యామెనుబంపెను.

కుంతి లోనికేగి చూచుసరికి బ్రాహ్మణుఁడు భార్యాపుత్రాదులతోడను, బాంధవులతోడను ఘొల్లున రోదనము సేయుచుండెను. "ఆ రాక్షసుని పాలికి నేనే పోయెద" నని

యొకరును "నీవువలదు నేను బోయెద" నని మఱి యొకరును "తండ్రీ! లేకలేక పుట్టిన యేకపుత్రుఁడవు నీవుండుము. నేనే యారాక్షసున కాహారమయ్యెద"నని బ్రాహ్మణుఁడును రోదనము సేయుచు ననుకొనుచుండిన మాటలను గుంతి వినెను. కాని యామెకు విషయము స్పష్టముగా బోధపడలేదు. అందుచే బ్రాహ్మణుని పిలిచి, "అయ్యా! మీకుఁ గలిగిన యాపద యేదియో నాకుఁ జెప్పుము. తోఁచునంతటకుఁ బ్రయత్నించెద" నని యడిగెను. ఆమాటలకుఁ బాపము బ్రాహ్మణుఁడు నెత్తి నోరు మోఁదుకొనుచు. "అమ్మా! వెఱ్ఱితల్లీ! మాకుఁ గల్గిన యాపద యేభగవంతుఁడైన బ్రత్యక్షమై తీర్పవలసినది కాని మానవులకు సాధ్యముగాదు. ఇచ్చటికి కామడదూరమున బకుఁడను నొక రాక్షసుఁడు కలఁడు. వానికి యేకచక్రపురంబువారు దిన దినము నిలువరుస చొప్పున నొక మనుష్యుని రెండెను బోతులం బూన్చిన బండెడన్నమును సమర్పించు చుండవలయును. ఆ రాక్షసుఁడామనుష్యుని నాయన్నమును నెనుపోతులతోఁ గూడ భక్షించు చుండును. ఆ రక్కసునకు వెఱచి యీ గ్రామమువారిట్టి క్రమము నేర్పఱచుకొనిరి. తల్లీ! నేఁడు మావంతు వచ్చినది. మాలో......"అని మఱి మాటాడలేక మఱింత ఘొల్లున నేడువ సాగెను.

ఆ మాటలకుఁ గుంతియు మిక్కిలి దుఃఖించి, "బ్రాహ్మణోత్తమా! దుఃఖింపకుము. నీకొక్కఁడే పుత్రుఁడు. నాకేవురు

పుత్రులున్నారు. నేఁడు వచ్చిన మన యింటివిదునకు నాకుమారులలో నొకనిఁ బంపెదను. నీ వూరడిల్లు" మని పలికెను. "అమ్మా! వలదు వలదు నాకు బ్రహ్మహత్య పాపము సంభవించు"నని బ్రాహ్మణుఁడనెను. కుంతి వెంటనే భీముని బిలిచి యావృత్తాంతమును జెప్ప నతఁడు మహానంద భరితుడై త్వరలో వంటలు కానిండని బ్రాహ్మణునకుఁ జెప్పెను. ఇంతలో ధర్మరాజాదులు భిక్షాన్నములతో నింటికివచ్చి సంతోషాతిశయమున నుప్పొంగుచుండిన భీమునింజూచి వీనికి నేఁ డెవరితోడనో మల్ల యుద్ధము తటస్థించి యుండునని భావించి, తల్లినడిగిరి. ఆమె యావృత్తాంతమును జెప్పినంతనే, ధర్మరాజు, 'అమ్మా! పరుల మేలుకై తమపుత్రుల నిచ్చుకొనువారున్నారా?' యని యామెను వారించెను. కుంతి నవ్వుచు, 'నాయనా! నూర్వురు కొడుకులున్న తల్లియైనను కొడుకుచావు గోరునా? భీముఁడెన్నఁడును జావఁడు. వాఁడు వజ్రశరీరుఁడు. వీని బాల్యము నొకనాఁడు నేను వీనినెత్తుకొని వచ్చుచుండ, నితఁడు నాచేతులనుండిజాఱి యొకపాషాణముపైఁ బడినంతనే, యాఱాతిబండ పొడి పొడిగాఁ జితికి పోయినది. నీతమ్ముఁ డవశ్యమా రక్కసుని సంహరించి యీ బ్రాహ్మణునకే గాక, యీ గ్రామము వారికందఱకు శుభము గలిగింపఁ గలఁడు. నీవు భయపడకు" మని చెప్పి యొప్పించెను.